

SISÄLLYSLUETTELO

- 2-3 Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
4-12 Pekka Silfstén, Niin sanottu ”valmistava tie”
I Korintolaiskirjeen ynnä muun valossa
- 13 Helsingin temppelin yleisöesitelmät kevät 2015
14-16 100 vuoden takaa, Mitä on rakkaus
- 17 Kehityksen laukka, runo Matti Koskinen
18-29 Jukka Sarno, Maapallon tulevaisuus
- 30-31 Leo Tolstoi, Järki
- 32-41 Pertti Vehreävesa, Chakrat-sakramentit-värit
- 42-44 Meri Aava, Nuorimman tullessa Veljeskuntaan
45 Matkalla sinne, runo Matti Koskinen
- 46-48 Gerald Kaade, Kuolemasta
49 Yksinäinen susi, runo Matti Koskinen
- 50-54 Frater Roseae Crucis, Kristus ja teosofinen liike
55 Voimaantuminen, runo Matti Koskinen
- 56 Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Olemme täällä länsimailla eläneet jo pitkään yhä maallistuvampaa aikaa. Suomessa on kirkosta erottu yhä suuremmin joukoin. Viime vuonna kirkosta erosi 62 699 henkeä (Suomen kuvalehti 7).

Syitä on tietysti monia. Viimeisin eroamisalto tuli silloin kun arkkipiispa Kari Mäkinen iloitsi uudesta avioliittolaista joka sallii myös sukupuolineutraalit liitot. Tällöin moni erosi kirkon suvaitsevaisuuden takia ja aikaisemmin on moni eronnut koska kirkko on niin suvaitsematon juuri tässä kysymyksessä. Vaimoni työskentelee päiväkodissa ja siellä olivat 5 vuotiaat tytöt todenneet että heidän ei tarvitsekkaan mennä jonkun pojan kanssa naimisiin vaan he voivat tehdä sen toistensa kanssa. Me vähättelemme usein lasten kykyä ymmärtää kuulemaansa keskusteluista ja uutisista. Mutta näin asenteet muuttuvat myös lainsäädännön myötä. Se että kirkko menettää jäseniä yhä enemmän on Pekka Ervastin ennustusten mukaista. Hän näki syyn siihen kirkon opetuksessa.

Hän näki että jos kirkko ei muuta opetustaan niin se tulee kumisemaan tyhjiyttään 2000 luvulla.

Koko Eurooppa on ollut järkyttynyt Pariisin ja Kööpenhaminan terrori-iskuista. Muha-

mettilaiset fundamentalistit surmasivat koska he katsoivat että satiiriset kuvat Muhamedista ovat Jumalan pilkkaa. Juutalaiset ovat taas vääräuskoisia jotka sortavat palestiinalaisia ja ansaitsevat siksi kuoleman. Radikaalit islamilaiset liikkeet ovat saaneet jalansijaa myös länsimailla.

Täältä Suomestakin on lähtenyt nuoria miehiä ja naisia Syyriaan taistelemaan Isisin riveihin.

Olemme saattaneet ajatella että uskontojen merkitys valistuksen ja suvaitsevaisuuden lisääntyessä vähenee. Näin on yleisesti ottaen käynyt kristikunnassa mutta islamilaisessa maailmassa ei. Maltilliset islamilaiset suuntaukset ovat toki sanoutuneet irti noista ääri-likkeistä mutta ei niiltä voi ummistaa silmiä edes Suomessa. Allahin nimessä tehdään hirmutekoja, joukkomurhia ja sieppauksia. Voi vain ihmetellen kysyä mikä Jumala tarvitsee niin paljon ihmisuhreja?

Rudolf Steiner varoitti tulevasta arabismista. Pekka Ervast taas tulkiten Nostradamuksen ennustuksia esittää että islam valloittaa tulevina vuosisatoina lähes koko Euroopan. Vain Pohjoismaat ja osia Pohjois-Saksasta jää kristityiksi alueiksi. Syntyisi vuosisatojen kuluessa kokonaan uusi rotu arabeista, afrikkalaisista

ja eurooppalaisista. Myös kristinusko ja islam sulautuvat yhteen uudeksi uskonnoksi. Tämä tapahtuisi vuoteen 2800 mennessä ja sitten alkaa tuhatvuotinen valtakunta. Tämä valloitushan ei tarvitse tapahtua sodan vaan pelkän maahanmuuton ja syntyvyyden kautta.

Emme voi väheksyä uskontojen merkitystä . Jokaisella meistä on oma elämänusko, näkemys elämästä, oma moraalimme. Sitten on olemassa se uskonto jonka pariin olemme syntyneet. Nämä ovat vuorovaikutuksessa keskenään. Ulkoinen uskonto voi vaikuttaa meihin jalostavasti tai vetää alaspäin. Näin uskonnot muovaavat meidän elämäuskoa , asenteita ja ulkoista kulttuuria. Meidän kulttuuriarvot ovat rakentuneet juutalaiskristilliselle perustalle.

Totuudenetsijöinä meidän tulee tunnustaa että uskonto ei ole vain joitakin dogmeja ja opinkappaleita.

Uskontoihin sisältyy paljon henkistä voimaan hyvään ja kauniiseen. Ne opettavat meille nöyryyttä, hartautta ja kunnioitusta. Vain niiden kautta voi kulkea totuuden lähteille. Näiden ominaisuuksien puute täällä länsimailla on ilmeinen.

Teosofia kuitenkin sanoo että totuus on uskontoja korkeampi. Jos tahdomme olla totuuden-

etsijöitä , niin tulee meidän uskaltaa epäillä ja kyseenalaistaa, niin oma kuin meille opetetukin uskomme. Vasta sen myötä meissä voi herätä todellinen usko. Se on suuri henkinen ja siveellinen voima joka meitä nostaa ja puhdistaa. Uskon heräämistä ei voi pakottaa vaan se herää itsestään.

Se ei ole mitään ulkoa opittuja dogmeja joihin uskomalla pelastumme. Usko herää P.E:n mukaan kun ristiriita tunteen ja järjen välillä on tasapainossa. Silloin meissä herää tahto joka on näkymättömien tekojen todiste. Silloin ihminen suorittaa näkymättömiä tekoja koko ajan.

Hänen auransa on alati toiminnassa jo olemisellaan, levittäen positiivista energiaa , valoa ja rauhaa. Uskon sisältö on silloin rakkaus, joka on kaiken läpäisevä ja ylläpitävä voima. Tästä antavat kaikki mystikot ja tietäjät yhtäpitävän todistuksen kautta vuosituhanten. Jokainen vilpitiön totuudenetsijäkin saa sitä kokea.

Niin sanottu ”valmistava tie” I Korintolaiskirjeen ynnä muun valossa

Tällä kertaa olisi meidän kiinnitettävä huomiomme ns. ”valmistavaan tiehen”, mutta ennen kuin alan varsinaisen aiheemme käsittelyyn, täytyy minun ilmoittaa, että kaikki, mitä tulen nyt esittämään, perustuu siihen elämänymmärykseen, jonka olen saanut ensiksikin H. P. Blavatskyn tuomasta teosofisesta maailmankatsomuksesta, toiseksi Ruusu-Ristin perustaja-johtajan Pekka Ervastin kirjoista ja muista opetuksista, sekä kolmanneksi evankeliumeissa löytyvistä Jeesus Kristuksen opetuksista. Ne Pekka Ervastin teokset, joiden sisältämät ajatukset lähinnä muodostavat esitelmäni perustan ovat: Jeesuksen salakoulu, Salatiedettä omin päin, Christosophia, Kristuksen tutkimaton rikkaus ja Tähtikoulut. Mitään varsinaisia sitaatteja en kuitenkaan aio esittää.

Käsite ”valmistava tie” on eräs keskeisimpiä käsitteitä teosofiassa. Se liittyy läheisesti ”vihkimys”- käsitteeseen, sillä ”valmistavaksi tieksi” nimitetään teosofiassa sitä sisäistä, psykologista kehityskautta, joka johtaa totuudenetsijän ns. ”vihkimykseen”. Tieksi sitä nimitetään sen tähden, että tässä kehityskaudessa on erotettavissa useampia eri kehityskausia, ikäänkuin eri askeleita, joiden kautta totuudenetsijä kulkee.

Tätä tietä opettavat kaikki suuret uskonnot ainakin perustajiensa alkuperäisten oppien mukaan. Tästä ei kristinuskokaan tee

poikkeusta. Kristillinen teologia tuntee myös tämän tien ja opettaa sitä, vaikka se kutsuu-kin sitä toisella nimellä, nimittäin ”armon järjestys eli pyhityksen tie”. (Pekka Ervast on tämän sitovasti todistanut teoksissaan ”Kirkonopin teosofia” ja ”Uusi uskonpuhdistus”)

Tämän teologisen jaotuksen mukaan jakautuu valmistava tie seuraaviin askeleisiin:

1) kutsumus, 2) mielenmuutos, 3) vanhurskauttaminen, 4) pyhitys ja 5) kirkastus. Tämä teologian opettama jaotus perustuu Paavalin kirjeisiin, tällöin lähinnä Roomalaiskirjeeseen.

Nyt tahtoisin kääntää huomiomme erääseen toiseen jaotukseen, joka sekin on Paavalin esittämä. Se löytyy I Korintolaiskirjeessä, sen 12., 13. ja 14. luvussa, ja se on muodollisesti aivan erilainen kuin edellä mainittu Roomalaiskirjeen pohjalle muodostettu kuvaus, vaikka tietysti sisäisesti, henkisenä todellisuutena, molemmat ovat yhtä. Tämän muodollisen eroavuuden syy on yksinkertainen ja luonnollinen. Paavalihan on oman todistuksensa mukaan puhunut eri maailmankatsomuksen ja uskonnollisen käsityskannan omaaville eri tavalla: ”juutalaisille juutalaisten tavalla, kreikkalaisille kreikkalaisten tavalla, skyyttalaisille skyyttalaisten tavalla, barbaareille barbaarien tavalla”. Tästä johtuu myös Roomalaiskirjeen ja I Korintolaiskirjeen kuvausten erilaisuus. Roomalaiskirje on kirjoitettu juutalaisille,

Rooman juutalaiselle seurakunnalle, se siis perustuu juutalaiseen maailmankatsomukseen ja juutalaiseen mysteerikoulutukseen. Korintolaiskirjeet sen sijaan ovat kirjoitetut kreikkalaisille ja siksi myös valmistavan tien kuvaus niissä perustuu kreikkalaiseen maailmankatsomukseen ja siinä käytetyt vertauskuvat ovat suoraan otetut Kreikan mytologiasta ja mysteeri-allegorioista.

Tässä kuvauksessa, joka, kuten jo mainitsin, löytyy I Korintolaiskirjeen luvuista 12 - 14, nimittää Paavali valmistavaa tietä yleisnimellä ”kharisma”, joka on käännetty suomalaisessa raamatunkäännöksessä ”armolahja”. Tämä käännös on kuitenkin harhaanjohtava, sillä sana ”kharis”, josta nimitys on johdettu, ei kreikkankielessä merkitse ”armo”, vaan ”jumalallinen rakkaus”, ”se, rakkaus, jota jumalat tuntevat ja osoittavat ihmisiä kohtaan”. Tämä sana on suomalaisessa raamatunkäännöksessä käännetty juutalaisittain, sillä vastaava hebreankielen sana merkitsee kyllä ”armo”. Tässä, kreikkalaisille kirjoitetussa kuvauksessa, se ei sitä merkitse, vaan on sanan ”kharisma” kreikkalaisen ajatustavan mukainen merkitys: ”Jumalallisen rakkauden ilmeneminen ihmisessä”. Paavali siis itse asiassa kuvaa sitä, kuinka ihmisessä kehittyy jumalallisen rakkauden ilmentämisen kyky, minkä kehitysvaiheiden kautta totuudenetsijä kulkee rakkauden tiellä. Tässä kuvauksessa muodostaa 12. luku yleiskatsauksen ja 13. sekä 14. luku tarkemman ja yksityiskohtaisemman selityksen. 12. luvussa Paavali vertaa valittujen seurakuntaa ihmisruumiiseen ja osoittaa, että seurakunnan hierarkinen järjestys pohjautuu juuri tuohon jumalallisen rakkauden, ”khariksen” ilmentämiskykyyn, että ne, jotka osaavat enem-

män ilmentää ja elämässään toteuttaa ”kharista”, he myös luonnostaan kuuluvat tuossa hierarkiassa korkeammille paikoille, missä heidän mahdollisuutensa palvella ja auttaa ovat suurimmat. Tämä luku loppuu seuraaviin sanoihin, jotka epäämättä todistavat, että kysymyksessä on tie, ”valmistava tie”. ”Etsikää suurimpia jumalallisen rakkauden ilmenyksiä, ja siihen minä osoitan teille kaikkein korkeimman tien!”

Tämän jälkeen seuraa sitten tuo kuuluisa 13. luku, jota on sanottu ”yhdeksi maailmankirjallisuuden helmistä”. Tällöin on sitä luettu ja tutkittu enimmäkseen tunteen kannalta. Ei ole huomattu, että siinä nimenomaan esitetään myös tie, joka johtaa rakkauteen, valmistava tie. Tällä tiellä on kolme ohimenevää vaihetta eli askelta, joiden tarkoitus on herättää tämän tien kulkijassa kolme pysyvää ominaisuutta, kolme psykologista voimaa. Ohimenevät askeleet ovat: 1) kielillä puhuminen, 2) profetoiminen ja 3) tieto eli tunteminen, ja suhtautuvat ne pysyviin ominaisuuksiin siten, että ”kielillä puhuminen” herättää ensimmäisen pysyvän psykologisen voiman ihmisessä, nimittäin ”uskon”. Profetoiminen herättää toisen pysyvän psykologisen voiman, ”toivon”. Tieto eli tunteminen herättää kolmannen ja suurimman psykologisen voiman, ”rakkauden”.

Kun nyt lähdemme tarkemmin erittelemään Paavalin kuvausta, täytyy ensiksikin valittaen todeta, että suomalainen raamatunkäännöksemme on tässä, niin kuin monissa muissakin kohdin, erittäin pinnallinen ja harhaanjohtava. Siitä osaksi johtuu myös se, että Paavalin esittämät valmistavan tien vaiheiden määritelmät, ne käsitteet, joille hän puhuu, ovat ker-

rassaan pilatut nykyisessä kielenkäytössämme. Koetan seuraavassa esittää alkuperäiset käsitteet ja mitä salaisuuksia niihin sisältyy.

Kun kuulemme puhuttavan ”kielillä puhumisesta”, tulee mieleemme nykyisen käsityksen mukaisesti uskonnollinen hystertia, tajunnan tila, jossa ihminen menee jonkinlaiseen transsiin, ”hurmokseen”, ja siinä tilassa päästelee jonkinlaisia ääniä tai puhuu sekavia, itsekään tietämättä, mitä puhuu. Paavalin esitys ”kielillä puhumisesta” sisältää jotakin aivan muuta. Hänen mukaansa kielillä puhuminen jakautuu ensiksikin kahteen pääluokkaan: 1) ihmisten kielillä puhuminen ja 2) enkelien kielillä puhuminen.

Paavali opettaa selvästi, että totuudenetsijän on ensiksi vaiennettava ihmisten kieli itsessään, että enkelien kieli voisi hänessä puhua. Nimenomaan hän sanoo: ”Joka puhuu kielillä, hän vaietkoon”, tiettyyn aikaan saakka. Kun Paavali sitten puhuu enkelien kielistä, hän vertailee niitä erilaisiin soittimiin: hän puhuu kolmesta eri soittimesta, kolmesta eri musiikista: huilun äänestä, kitarasta eli lyyrasta ja pasuunasta. Nämä eri vertauskuvat ovat suorastaan lainatut Kreikan mysteereistä, sillä niissä edustivat juuri nämä kolme soitinlajia ihmisen sielunelämän kolme linjaa, tahtoa, ajatusta ja tunnetta, sekä niitä psykologisia voimia, jotka ilmenevät ihmisessä noita kolme linjaa pitkin. Niinpä ensimmäinen soitin, huilu, vastaa kreikkalaista käsitettä ”Pan” joka oli Luonto. Ihmisessä se vastaa myös luonnon ääntä, joka on kauneuden, sopusoinnun ja harmonian ääni. Kun se herää ihmisessä, herättää se niin sanotun ”taiteellisen aistin”. Toinen soitin, kitara eli lyyra, liittyy kreikkalaisessa

mytologiassa Orfeus-Apolloon, joka on viisauden ja korkeamman ajatuskyvyn symboli. Kun sitä vastaava psykologinen voima herää ihmisessä, herättää se ”filosofisen intuition”. Kolmas soitin, pasuuna eli torvi liittyy Bakchos-dionysos-mysteereihin, jotka olivat läheisessä yhteydessä rakkaus- ja tunne-elämän kanssa. Kun nämä voimat oikealla tavalla heräävät ihmisessä, herättävät ne luovan kyvyn. Mutta paitsi näitä kolmea musiikillista enkelien kieltä puhuu Paavali myös neljännestäkin enkelien kielestä, joka on hyvin salaperäinen ja joka liittyy läheisesti rukousmietiskelyn yhteyteen, sillä Paavali sanoo: ”Joka puhuu (tällä) kielellä, hän rukoilkoon”. Tämä kieli on ”tuli”, tulenliekki, sillä kreikankielen sana ”glossa” merkitsee sekä ”kieli” että ”tulenliekki”. Tähän mysteeriin viittaa myös Jaakobin kirje, jossa sanotaan: ”Kieli on tuli, joka saattaa liekehtimään syntymisen pyörän”. Kun ihmisessä puhuu se enkelin kieli, joka on ”tuli”, herättää se hänessä hänen korkeamman minänsä.

Kun totuudenetsijä on päässyt siihen kohtaan tiellään, että kaikki nämä neljä enkelien kieltä hänessä puhuvat, silloin on tullut aika, jolloin hänen ei enää tarvitse vaieta, sillä silloin hänessä Paavalin sanojen mukaan on herännyt ”Hermeksen” kyky. Kreikan mysteereissä oli Hermes-Merkurius se mystillinen olento, joka ”johti sielut Haadekseen ja toi ne sieltä taas takaisin”. Hermes on myös jumalien sanansaattaja ja tulkki, hän on totuuden ja veljesrakkauden symboli. Paavali sai kreikkalaisilta myös nimen ”Hermes”, koska hän sanallaan eli puheellaan paransi halvatun. (Kts. Apost. teot 14:12) ”Paavalia he nimittivät Hermekseksi, koska hän oli Sanan (Logos) saattaja.”. Kun ihminen siis on saavuttanut tämän vii-

meisen ”kielillä puhumisen” asteen, kun hän puheessaan on jumalten tulkki ja Sanan saattaja, silloin on hänessä siis herännyt ”usko” (pistis) ja hän siirtyy seuraavaan vaiheeseen, ”profetoimiseen”.

Käsite ”profetoiminen” on saanut nykyisessä käytössään myös alkuperäisestä merkityksestä suuresti poikkeavan merkityksen. Tavallisestihan käytetään tuota sanaa merkitsemään näkyjen näkemistä tai ennustamista. Kreikkalaisten sanavarastossa sen merkitys oli kuitenkin paljon syvällisempi. Se kyllä merkitsee myös ennustamista, ”oraakkeli-vastausten antamista”, mutta tämä oli vain sivumerkitys. Varsinainen ”profetia” ja ”profeta” sanojen merkitys oli: ”jumalien tahdon tunteminen ja sen ihmisille ilmentäminen”. Profeetta oli se, joka tiesi jumalten tahdon; ja profetoiminen merkitsi, että profeetta toi omassa elämässään ilmi jumalien tahdon. Tämä puolestaan herättää Paavalin sanojen mukaan ihmisessä toisen pysyvän psykologisen voiman, ”toivon” (elpis). Kolossalaiskirjeessä Paavali lyhyesti määrittelee tämän käsitteen sisällön näin: ”Kristus meissä kirkkauden toivo”. Kun totuudenetsijä on siis sillä tavalla elänyt profetan elämää, että hänessä on herännyt toivo, astuu hän kolmannen vaiheeseen, ”tiedon” kautta.

Lienee syytä vähän tarkastella myös tätä käsitettä lähemmin. Vastaava kreikankielinen termi on ”gnoosis” ja tavallisesti se käännetään suomeksi ”tieto”. On kuitenkin huomattava, että kreikankieli käsittää ainakin kolme eri sanaa, jotka kaikki voidaan kääntää suomenkielille sanalla ”tieto”. Nämä sanat ovat: 1) pistis, joka tässä merkityksessä merkitsee: kokemusperäinen tieto, 2) eid-

heesis, joka merkitsee: näkemiseen perustuva tieto ja 3) gnoosis, joka merkitsee: tuntemiseen perustuva tieto. Gnoosis perustuu siis ”tuntemiseen”. Vanha kreikkalainen lause: ”Tunne itsesi”, kreikaksi ”gnootii seautoon”, osoittaa, mistä tuntemisesta tällöin on kysymys. Kysymys on itsetuntemuksesta, joka siis Paavalin opetuksen mukaan vasta voi herättää totuudenetsijässä ”rakkauden” (agapee). ”Hiljaisuuden Ääni” sanoo aivan saman ajatuksen: ”Itsetuntemus on rakkaustekojen lapsi”, siis rakkaus ja itsetuntemus käyvät käsi kädessä.

Edellä on kuvattu Paavalin esitys valmistavasta tiestä kreikkalaiseen ajatustapaan sovelletuna. Vaikka tämä kuvaus onkin esitetty sen ajan vaatimuksia silmällä pitäen, pitää se psykologisesti paikkansa vielä tänäkin päivänä, sillä valmistava tie on sama nyt kuin silloinkin. On vielä eräs tärkeä seikka tämän tien suhteen, jota on tarkemmin tutkittava. Tämä on se apukeino, jonka käyttäminen on ehdoton ehto tiellä etenemiseen H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastian opetusten mukaan ja jonka myös Paavali edellä mainitussa kuvauksessaan osoittaa olevan välttämätön. Tämä keino on rukous, rukousmietiskely. Paavali sanoo nimenomaan: ”Joka puhuu kielellä, rukoilkoon, että hänessä heräisi Hermes” Nyt herää kysymys: ”Onko olemassa semmoista mietiskelyohjelmaa, joka pystyy auttamaan totuudenetsijää hänen valmistavalla tiellä kulkiessaan ja jota ken tahansa voi vaaratta noudattaa?” Ja vastaus kuuluu: ”On. Semmoinen mietiskelyohjelma, aivan täydellinen rukous-mietiskelyohjelma on olemassa. Se ohjelma löytyy Pekka Ervastian julkisissa opetuksissa, hänen kirjoissaan, siroteltuna sinne tänne. Sen periaate on lyhyesti sanoen: Ihmisen ruumiillinen elämä on tehtävä pyhäksi, sakramentiksi;

koko persoonallinen jokapäiväinen elämä on tehtävä jumalanpalvelukseksi!”

Miten ihminen voi tehdä ruumiillisen elämänsä pyhäksi, sakramentiksi? Pyhittämällä elämälle välttämättömät toiminnat. Näitä toimintoja on kolme: peseytyminen, syöminen ja juominen sekä nukkuminen.

Ihminen voi tehdä peseytymisen pyhäksi toimitukseksi muistamalla joka kerran kun hän peseytyy, että samoin kuin vesi puhdistaa hänen ruumiinsa, samoin Totuuden Pyhä Henki hänen ajatuksensa, tunteensa ja tekonsa.

Ihminen voi tehdä syömisensä ja juomisen pyhäksi toimitukseksi muistamalla joka kerran, kun hän jotakin syö tai juo, että samoin kuin jumalallinen elämä luonnossa näin uhrautuu hänen ruumiillisen elämänsä ylläpitämiseksi, samoin myös jumalallinen elämä hänessä rakkaudessa palvelee kaikkien elävien olentojen henkistä nousua.

Ja lopuksi, ihminen voi tehdä nukkumisen pyhäksi, jos hän joka kerta nukkumaan käydessään pyytää sisäiseltä jumalaltaan, että häntä voitaisiin käyttää ruumiin nukkuessa hyvän palvelukseen ja rakkauden työhön, ilman että hänen persoonallisuutensa olisi siitä tietoinen.

Miten ihminen sitten voi tehdä jokapäiväisen persoonallisen elämänsä jumalanpalvelukseksi? Aamu- ja iltamietiskelyn avulla. Aamumietiskelyn muodostaa tällöin se rukous, jonka Jeesus opetti opetuslapsilleen ja joka löytyy Vuorisäärnassa, niin sanottu ”Isä meidän”-rukous. Tämä rukous ei kuitenkaan

ole oleva mitään suupuhetta eikä huulten höpinää, ei myöskään hengetöntä ajatuskeskitystä eli konsentraatiota, vaan se on tahtomista. Ihminen tahtoo sielunsa koko voimalla, että Isän nimi tulisi pyhitetyksi hänen jokapäiväisen elämänsä kautta; että Isän valtakunta ilmenisi hänen tekojensa kautta; että Isän tahto tapahtuisi hänessä jne.

Iltamietiskely tapahtuu siten, että joka ilta ennen nukkumistaan ihminen käy mielessään lävitse päivän tapahtumat alkaen illasta taaksepäin aamuun saakka ja arvostelee tekonsa mahdollisimman puolueettomasti Vuorisäärnan käskyjen valossa. Jos hän huomaa jossakin kohdin rikkoneensa niitä, päättää hän vastedes yrittää paremmin toimia vastaavassa tilanteessa; jos hän huomaa jossakin tilanteessa osanneensa toimia oikein, hän iloitsee siitä. Tämä iltamietiskely päättyy sitten nukkumisen pyhittämiseen.

Tämä mietiskelyohjelma on täysin vaaraton ja turvallinen, sillä koska siihen ei kuulu mitään erikoisia asentoja eikä hengitysharjoituksia, ei se myöskään kasvata harjoittajassaan mediumisuutta eikä ennenaikaisia yliaistillisia kykyjä. Ja jos ihmiselle tulee joitakin yliaistillisia kokemuksia, (ja niitä tulee jokaiselle valmistavalla tiellä kulkevalle) auttaa tämä mietiskely häntä pysymään objektiivisena omiin kokemuksiinsa nähden, sillä Totuuden Pyhä Henki, joka vaikuttaa hänen ajatus- ja tunne-elämässään, tekee sen, että hän pysyy ”talonpoikaisjärjessään”, eikä ryhdy kuvittelemaan olemattomia itsestään.

Nyt tahtoisin koettaa kuvailla, millä tavalla ihminen tänä päivänä voi astua tälle valmistavalle tielle ja millä tavalla sen eri vaiheet

voivat kuvastua hänen kehityksessään ja psykologiassaan. Tällöin on aivan ensiksi huomattava, että ennen kuin ihminen ensinkään voi astua valmistavalle tielle, täytyy hänen totuudenetsijänä täyttää määrätyt vaatimukset. Hänen täytyy ensiksi puhdistaa ajatus-elämänsä uskonnollisista ennakkoluuloista, hänen täytyy tutkimalla vanhoja uskontoja ja siveysoppeja tulla siihen aivan selvään käsitykseen ja vakaumukseen, että kaikki uskonnot, vanhat ja uudet, ovat siinä mielessä aivan tasa-arvoisia, että ne kaikki opettavat seuraajilleen, kuinka on astuttava Tielle ja kuinka Tiellä kulkijan on edettävä matkallaan Vihkimystä kohti. Kun totuudenetsijä on tullut tajunnassaan tähän, voi hän astua toden teolla Valmistavalle Tielle. Tämä tapahtuu siten, että hän valitsee jonkun näistä suurista uskonnonperustajista oppaakseen, hän valitsee Krishnan, Laotsen, Pythagoraan, Konfutsen, Buddhan, Muhammain tai jonkun muun historiallisen Mestarin käskyt jokapäiväisen elämänsä ohjeiksi ja koettaa niitä noudattaa. Ja jos hän valitsee Jeesus Kristuksen oppaakseen ja Hänen käskynsä jokapäiväisen elämänsä ohjeiksi, silloin hän astuu sille Valmistavalle Tielle, jota Paavali kirjeissään kuvaa ja jolle myös Ruusu-Ristin Perustaja-johtaja Pekka Ervast kaikissa kirjoissaan ja opetuksissaan koettaa totuudenetsijöitä johdattaa.

Nyt ensimmäinen askel tällä tiellä on sama, astukoonpa totuudenetsijä sitten kenen Mestarin jälkiä tahansa. Ensimmäinen valmistavan tien askel on kielen hillitseminen. Totuudenetsijä tekee lujan päätöksen, lupauksen omalle itselleen: Tästä lähin tahdon koettaa hillitä kieltäni, tahdon olla puhumatta turhia, tahdon olla panettelematta,

tahdon olla juoruilematta. Olkoon puheeni tästä lähin vain hyvää, kaunista, totta ja veljelistä. Kaikki muu puheeni olkoon: on, on; ei, ei. Ja kun ihminen on tämän päätöksen tehnyt ja vakavasti koettaa sitä noudattaa, silloin on kuin hänen sisässään alkaisi ensimmäinen enkelin kieli puhua, huilun ääni soida. Ja tämä enkelin kieli avaa hänelle Jeesuksen 3. käskyn sisäisen merkityksen, hän ymmärtää, että voidakseen tiellään edetä, on hänen ennen kaikkea oltava tosi ja rehellinen sekä muille että itselleen. Ja kun ihminen sitten koettaa hillitä kieltään, eikä osaa sitä tehdä, vaan yhtä mittaa lankeaa, silloin alkaa hänen sisässään puhua enkelin toinen kieli, lyyran ääni, joka avaa hänelle Jeesuksen 1. käskyn. Hän ymmärtää, että syy, miksi hän ei pysty kieltään hillitsemään, on lähinnä siinä, että hän yhtä mittaa suuttuu, kiihtyy, hermostuu, ja ollessaan kiihdyksissä puhuu semmoista, mitä ei pitäisi. Hän ymmärtää, että hänen on kasvatettava itsessään paitsi kielen hillintää, myös suuttumattomuutta. Ja kun hän yrittää olla suuttumatta, eikä osaa sitäkään, vaan lankeaa, silloin alkaa enkelin kolmas kieli puhua, torven ääni soida, ja se avaa hänelle Jeesuksen 2. käskyn. Hän ymmärtää, että syy siihen, miksi hän ei osaa olla suuttumatta, hermostumatta, onkin hänen ajatus- ja tunne-elämänsä epäpuhtaudessa, siinä, että hänen sielunelämänsä valtitsevat itsekkäät himot. Ne saavat hänet suuttumaan, ne saavat hänet puhumaan turhia, juoruamaan ja panettelemaan. Ja silloin totuudenetsijä päättää yrittää puhdistaa ajatuselämänsä, silloin hänen sielussaan soi enkelin kolmisointu.

Mutta kun totuudenetsijä on tullut tähän kohtaan, asettaa elämä hänet koetukselle. Usein se tapahtuu niin, että hänen lähin ym-

päristönsä, hänen omaisensa ja ystävänsä ikään kuin nousevat häntä vastustamaan. Ja vaikka hänen karmansa olisikin sikäli suotuista, ettei ulkonaista vastustusta esiinny hänen elämässään, niin joka tapauksessa hän vähitellen joutuu merkilliseen mielentilaan. Vähitellen hänet valtaa ääretön väsymys, hän tuntee itsensä aivan yksinäiseksi, aivan hyljättyksi, aivan tarpeettomaksi elämässä. Paras olisi, että hän kuolisi pois ja saisi siten seuraavassa jälleensyntymässä uudelleen yrittää paremmin voimin. Siltä hänestä tuntuu. Mutta kun tuo yksinäisyyden tunne on suurimmillaan, silloin tapahtuu jotakin, silloin syntyy hänessä tuli. Hän aivan selvästi tuntee, ja jos hän on psyykkisesti herkkä, voi hän nähdäkin, että hän on joutunut kuin suureen tuleen. Ja ollessaan tässä tuleessa saa hän kuulla oman korkeamman Minänsä äänen. Yhtäkkiä hän tietää, tuntee: ”Hän ei olekaan yksin. Kukaan ihminen ei ole yksin, vaan kaikki ihmiset, koko ihmiskunta, muodostaa suuren kokonaisuuden, jonka yhdistää rakkauden side.” Vähitellen tuo tuli sammuu, haihtuu, mutta jotakin on jäänyt jäljelle: Usko, usko ihmisten veljeyteen, usko rakkauteen.

Kun tämä usko totuudenetsijässä on herännyt, silloin hän astuu seuraavaan vaiheeseen. Hän tietää nyt, mikä on Jumalan tahto hänen itsensä suhteen, että Jumalan tahto on: Ihmisen tulee elää veljesrakkauden täyttämää elämää, hänen tulee osata ilmentää rakkautta kaikissa teoissaan, tunteissaan ja ajatuksissaan. Mutta kun totuudenetsijä koettaa elää uskonsa mukaan, silloin nousee hänen tielleen vastustaja hänen omasta itsestään, hän saa tutustua aivan uuteen, ennen tuntemattomaan puoleen omassa tajunnas-

saan, omaan eläimelliseen puoleensa, ”kynnyksen vartijaan”. Ja kun totuudenetsijä ensi kerran toden teolla joutuu kynnyksen vartijansa eteen, on aivan luonnollista, että hän nousee sitä vastustamaan. Hän tuntee elävästi: hän ei tahdo olla eläin, hänen on kukistettava, voitettava tuo eläimellinen puolensa. Ja hän ryhtyy taisteluun eläintä vastaan itsessään. Aluksi tuntuukin tuo taistelu helpolta, sillä hän huomaa näennäisesti aivan helpolla voivansa pitää eläintä itsessään aisoissa. Mutta vähitellen saa hän huomata merkillisen seikan: joka kerran, kun hän on taistellut eläintä vastaan ja sen vihdoin kukistanut, onkin tuo eläin tullut voimakkaammaksi. Yhä kovemmin saa hän taistelle pitääkseen sitä kurissa. Ja lopulta hän saa huomata, että eläin, kynnyksen vartija, on tullut häntä voimakkaammaksi, hän ei enää pystykään kukistamaan ja hallitsemaan sitä, vaan se hallitsee häntä. Tämä toteamus voi johtaa ihmisen ensin aivan epätoivon partaalle, mutta sitten tulee hänen avukseen tuo rukousmietiskely, josta edellä oli puhe. Kun ihminen nöyrästi tunnustaa eläimen itsessään voimakkaammaksi kuin hänen persoonallinen tahtonsa on, ja sielunsa koko voimalla rukoilee Totuuden Pyhää Henkeä avukseen, silloin hän saa taas kokea jotakin, hänessä herää toivo.

Mikä on tämä kokemus, joka herättää toivon? Paavalin aikaan oli alkuseurakunnissa käytännössä ihmeellinen mysteeri, Pyhä Ehtoollinen. Siihen saivat osallistua vain ne, joilla oli herännyt usko ja jotka siis kulkivat ainakin profetoimisen tietä. Ja kun profetoiva oli tullut siihen kohtaan tiellään, että hän sai nähdä ”kynnyksen vartijansa”, kun ”verho poistui hänen edestään”, silloin hän sai ehtoollismysteeriössä voimaa kulkea tiellään eteenpäin kai-

kesta huolimatta. Meidän aikanamme ei ole enää todellista ehtoollismysteriota olemassa, sen tähden myös vastaava kokemus tulee valmistavan tien kulkijalle toisella tavalla. Nyt on varsinaisesti olemassa kaksi eri tapaa saada vastaava kokemus: 1) ihminen voi tulla kosketuksiin vapaamuurariuden kanssa ja jossakin vapaamuurarivihkimyksessä hän saa kokea samantapaista kuin ennen ehtoollismysteriassa; 2) ihminen voi tulla nukkuessaan, astraalimaailmassa, johonkin salaperäiseen veljeskuntaan, ja tämä vihkimys vaikuttaa häneen erittäin voimakkaasti, koska hän on totuudenetsijä. Mitä hän siis saa kokea ja mikä toivo hänessä herää? Hän saa kokea, tietää ja tuntee, että on olemassa keino, joka hänetkin voi vapahtaa ja että se keino on vihkimys. Hän saa ymmärtää, että tuo merkittävä kokemus, jonka hän sai kokea, olipa se sitten astraalinen tai fyysillinen, on vain vertauskuva todellisesta vihkimyksestä. Hän näkee ja ymmärtää, että kulku vihkimykseen käy vain siten, että hän evankeliumin sanojen mukaisesti ”kieltää itsensä, ottaa ristinsä joka päivä ja sillä tavalla seuraa Jeesusta”. Ja hän ymmärtää, että juuri tuo kynnyksenpartija, hänen elämellinen olemuspuolensa, juuri se on hänen ristinsä, joka hänen on nöyrästi tunnustettava omakseen ja otettava päälleen joka päivä. Hän ymmärtää, ettei pahaa, eläintä ihmisessä, voi voittaa vastustamalla eikä taistelemalla, vaan lunastamalla se Jeesuksen käskyjen avulla ja voimalla, ja että Kristus ihmisessä, kirkkauden toivo, on ainoa, joka voi voittaa elämellisyden ja pahan.

Kun totuudenetsijässä näin on herännyt sekä usko rakkauteen että vihkimyksen toivo, on hän samalla astunut kolmanteen vaiheeseen

valmistavalla tiellä. Nyt hän saa vähitellen oppia tuntemaan itsensä, oman todellisen minuutensa kasvoista kasvoihin, sillä vain ihminen, joka nöyrästi on ottanut ristinsä, joka ei ole enää sokkosilla itsensä kanssa, hän oppii itsetuntemusta toden teolla. Merkittävä on se tie, jota hän nyt kulkee. Hän tulee yhä enemmän lapsen kaltaiseksi, yhä lempeämmäksi, yhä rakastavammaksi. Tämä ei merkitse, että hän tulisi tyhmemmäksi, ei, sillä ymmärrykseltään hän kasvaa täysi-ikäiseksi, mutta pahuudessa hän tulee lapseksi. Yhä enemmän hän oppii unohtamaan itsensä, yhä suuremmaksi kasvaa hänen kykynsä ilmentää todellista rakkautta. Mutta samalla kun hänen oma itsetuntemuksensa kasvaa, samalla hän oppii myös näkemään kanssaihmiensä objektiivisesti, hän näkee heidän hyvät ja huonot puolensa. Tämä kyky ei kuitenkaan tee häntä ahdasmieliseksi ja tuomitseväksi. Kuinka hän, joka on saanut nähdä oman pimeytensä, oman elämellisyytensä verhoittomana, kuinka hän voisi tuomita toisia ihmisiä heidän heikkoutensa tähden? Ei, hän tahtoo kaikkia suojella, kaikkia auttaa, rakastaa ja antaa anteeksi. Mutta vielä kerran hän joutuu koetukselle, vielä kerran hänen sielunsa syttyy tuleen, vielä kerran epätoivo hänet valtaa. Ei se tapahdu enää hänen itsensä tähden; ei siksi, että maailma häntä ahdistaisi; ei siksi, että hän olisi huolissaan oman sielunsa tilasta. Ei, ei hän itseään ajattele, mutta kun hän näkee kaiken sen kärsimyksen, tietämättömyyden ja tuskan, joka painaa koko ihmiskuntaa; kun hän Buddhan tavoin sisimmässään huutaa: ”Koko olemassaolo on suurta kärsimystä, missä on siihen pelastus, mikä on kaiken tarkoitus?”, kun tämä ihmiskunnan suuri kysymys hänet aivan maahan musertaa, silloin hän saa nähdä valon. Silloin vedetään peite pois hänen

edestään ja hän saa nähdä Taivaallisen Isänsä kasvoista kasvoihin ja kuulla nuo merkilliset sanat: ”Sinä olet minun rakas poikani, jonka minä tänään synnytin!” Silloin hän saa läpikäydä todellisen vihkimyksen, ensimmäisen

suuren vihkimyksen ja uusi tie, uudet koetelemukset ja voitot hänen eteensä aukeavat. Mutta se tie ei ole enää valmistava tie, vaan se on suurten vihkimysten tie.

Ruusu-Ristin Helsingin

yleisöesitelmät kevät 2015

Klo 12.00 Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki

12.4 Jukka Sarno: Mitä on paha?

19.4 Jari Jokilehto: Mieli

26.4 Teija Solehmainen: Sri Swami Vishwananda
ja Bhakti Marga- antaumuksen tie

3.5 Rani Arokare: Kohdusta hautaan – terveenä! Ja sen ylitse!!!

Etsijäinpiiri maanantaisin klo 18.00 13.4, 27.4 ja 11.5.
Käynti sivuovesta. Tiedustelut Esko Keitaanranta puh. 0504533691. Maksuton.

Meditaatio sunnuntaisin klo 10.30. Käynti sivuovesta.
Tiedustelut Jarmo Ikola puh. 0505111773. Maksuton.

<small>Saajan tunnus Mottagarnum kontonummer</small>	OP Pohjola FI28 5720 9920 1090 47	TILISIIRTO GIRERING	
<small>Saaja Mottagare</small>	Ruusu-Risti lehti		
<small>Maksaja Betaltare</small>			
<small>Allekirjottus Underskrift</small>		<small>Väljör Ref nr</small>	
<small>Tilit no Försk konto nr</small>		<small>Etäpäivä För dag</small>	EUR 25,00 €

Mitä on rakkaus

Rakkaus ei ole mikään muoto, ei mikään fyysillisellä aistimillamme havaittava esine, vaan se on jonkinlainen voima, jonka tunnemme vaikuttavan itsessämme.

Kun rakkaus on voimaa, niin ymmärtääksemme rakkauden olemusta meidän täytyy ensin oppia ymmärtämään yleensä voiman olemusta. Fyysillisellä tasolla me havaitsemme ainehiukkasten välillä vallitsevan voiman, kohesionivoiman, joka pitää kiinteät kappaleet koossa ja siten estää niiden hajoamisen. Ei mikään kappale, eivät edes kovimmatkaan metallit ole mitään yhtenäistä jakamatonta ainetta, vaan ne ovat muodostuneet pienistä ainehiukkasista, molekyyleistä ja atomeista, jotka adhesioni- ja kohesionivoimien avulla pysyvät kiinni toisissaan ja erkanevat vasta sitten, kun joku vastakkainen voima alkaa niihin vaikuttaa. Kiinteillä kappaleilla tämä koossapitävä eli puoleensavetävä voima on hyvin suuri, nesteillä se on pienempi, ja kaasuilla ei ole enää ollenkaan varsinaista kohesionivoimaa, vaikka niilläkin on vielä atomeissa heikompa koossa pitävää voimaa, jonka avulla kaasuatomit pysyvät koossa ja säilyttävät erikoiset ominaisuutensa.

Puoleensavetävälle ja koossapitävälle voimalle vastakkainen voima on muunmuassa lämpö, joka muuttaa kiinteän kappaleen nesteeksi ja nesteen kaasuksi, tai toisin sanoen voittaa kohesionin eli kappaleen koossapitä-

vän voiman. Lämpö ja muut samanlaiset voimat, kuten esimerkiksi säteily- ja valovoimat ovat hajottavia ja poistyöntäviä voimia, jotka tekevät karkean ja hitaasti värähtelevän aineen hienommaksi ja nopeammin värähteleväksi, s.o. elvyttävät aineessa piilevää henkeä.

Vetovoimaa voidaan sen koossapitäväisyys- ja puoleensavetäväisyysominaisuuksiensa puolesta verrata ottamiseen, tai oikeammin sanoen, siihen voimaan, joka toimiessaan ihmisen tunne- ja älyruumiissa aiheuttaa ottamishalun, ja kun säteily-, valo- ja lämpövoimien ominaisuuksia ovat omasta itsestään poistyöntäminen ja toisten eloon herättäminen, niin voimme verrata niitä antamiseen, tai tarkemmin sanoen, siihen voimaan, joka ihmisessä synnyttää antamis- ja auttamishalun. Me olemme täten löytäneet kaksi vastakkaista voimaryhmää, mutta tarkemmin niitä tutkituamme huomaamme, että ne ovatkin ainoastaan yhden voiman, yhden suuren ainoan Elämän eri ilmennyksiä.

Suuri voimakas järkiolento Logos heräsi ennen luomiskauden alkua ilmenemättömässä Jumaluudessa. Hän rajoitti itsensä piirtäen rajattomaan Kaikkeuteen oman toimintansa kehän. Mutta mitä tämä merkitsee? Hän itse ja hänen voimansa ovat kotoisin ilmenemättömästä Jumaluudesta. Ilmenemättömän näkökannalta katsottuna on Logoksen itsensä rajottaminen ja ilmentäminen antamista, mutta Logoksen yksilöityneen muodon kannalta se

on ottamista. Antaminen ja ottaminen, säteily- ja vetovoimat ovat siis luomiskauden alussa sama asia katsottuna eri näkökannoilta, ne ovat samaa voimaa, kaiken olevaisen alkuvoimaa.

Mutta miten tämä todellinen alkuvoima ilmenee kehityksen jatkuessa? Ensin se ilmenee vetovoimana. Syntyy ääretön joukko voimakkeskuksia, joissa Logoksen luomisvoiman avulla ilmennetyt alkuelämänhiukkaset muodostuvat hengeksi ja aineeksi. Aine kehittyy yhä kiinteämmäksi ja kiinteämmäksi, kunnes se muodostaa kivikunnan. Elämän esiintyvä henki painautuu yhä syvemmälle ja syvemmälle aineeseen siten, että siinä sen ollessa buddhisella tasolla herää eristäytymisen kaipuu, joka pakottaa sen laskeutumaan älytasolle, jossa se lopullisesti eristyy ja kadottaa itsekkyyden vaikutuksesta puolueettomuuden tuntemisen ja totuuden näkemisen. Tunnetasolle saavuttuaan elämä ilmenee pyyteinä ja himoina sekä joutuu sokean vihan valtaan kaikkea sitä kohtaan, joka on sen oman eristäytyneen elämän ulkopuolella, ja fyysisellä tasolla se vihdoin vaipuu tiedottomuuden uneen kivikunnan eli ottamansa aineen kiinteään vaippaan kääriytyneenä. Luomiskauden alkupuolella ja yleensä koko alaspäisellä kaarella tämä olevaisen alkuvoima ilmenee ottamisena, koossapitävänä ja puoleensavetävänä voimana siten, että me tunnemme sen erinimisenä, kuten esimerkiksi itsekkyytenä, vihana ja painovoimana, riippuen siitä, minkä tason tai alitason aineessa ja minkä kokoisissa ja luontoisissa kappaleissa ja olioissa se kulloinkin toimii.

Elämän, yleis-elämän eli Logoksen elämän siirtyminen alaspäiseltä ylöspäiselle kaarel-

le tapahtuu silloin, kun Logos keskitettyään itsensä aurinkoon alkaa säteillä ja vuodattaa elonvoimaa ympärilleen. Tämä on ylöspäisen kaaren alku. Mutta samoin kuin antaminen ja ottaminen, säteily- ja vetovoimat olivat samaa voimaa luomiskauden alussa, samaten ne ovat sitä nytkin. Säteilyvoima on Logoksen kannalta katsottuna antamista, mutta ilmenevämmän Jumaluuden kannalta katsottuna ottamista.

Sekä ilmennyt ja ilmenemätön Jumaluus ovat kuitenkin ainoastaan osia Kaikkeudesta tai kaksi Sen erilaista ominaisuutta eli olemuspuolta, mutta kummassakin tapauksessa voidaan kysyä: Keneltä ja mitä Kaikkeus voisi ottaa, ja kenelle ja mitä Kaikkeus voisi antaa? Kaikkeus ei voi ottaa keneltäkään mitään eikä antaa kenellekään mitään, sillä ei ole ketään, jolta Se voisi ottaa tai jolle Se voisi antaa, eikä mitään, mitä Se voisi ottaa tai antaa. Paitsi Kaikkeutta ei ole olemassa ketään eikä mitään, ja kaikki mikä on, on aina Kaikkeudessa, eikä sitä voida Siitä minnekään siirtää. Ilmenemättömän ja ilmenneen, olemattomuuden ja olemassaolon käsittävä Ainoa Kaikkeus ei ota eikä anna, ei vihaa eikä rakasta, ei vedä puoleensa eikä säteile; ainoastaan Korkein Olevainen voi suhtautua Ilmenemättömään kahdella eri tavalla, se voi eristäytyä siitä ja sulautua siihen. Alaspäinen kaari on eristäytymistä, vihaamista, himoitsemista ja ottamista; ylöspäinen kaari on sulautumista, rakastamista, tietämistä ja antamista, se on aineen hajoamista, hengen ja tajunnan kehittymistä ja yhtymistä Logokseen sekä Logoksen sulautumista Ilmenemättömään. Elämä ilmenee ylöspäisellä kaarella fyysisellä tasolla ainetta hajottavana voimana, tunnetasolla ylevän nautinnon ja onnen tunteena sekä saatuaan heijastusta buddhiselta tasolta yksilöihin koh-

distuvana säälinä ja rakkautena, älytasolla tietoon, totuuteen ja oikeuteen pyrkimisenä sekä kaikkien hyvinvoinnin edistämishaluna ja buddhisella tasolla kaikkea olemassaolevaa rakastavana, puhtaana ja todellisena rakkautena ja ykseyden tunteena.

Voiman olemusta ja alkua täten tutkittuamme huomaamme, että rakkaus ei olekaan muuta kuin kaiken olevaisen alku- eli perusvoiman ilmennystä, vaikutusta ja toimintaa buddhisella tasolla elämän ylöspäisellä kaarella. Rakkauten toiminta suuntautuu buddhiselta tasolta ulospäin, kohti Ilmenevätöntä, mutta sen vaikutukset ja heijastukset tuntuvat alaskinpäin ja aikaansaavat

toimintaa vielä fyysiselläkin tasolla. Rakkaus on voima, jota buddhisella tasolla olevat tajunnat käyttävät kehittyäkseen jumaliksi, mutta sen käytäntö synnyttää ikäänkuin pyörteen alemmilläkin tasoilla, joten jokaisen, joka on tarpeeksi herkkä voidakseen tuntea sellaisten pyörteiden vaikutusta, alemmat ruumiit alkavat värähdellä siten, että ne herättävät niissä piilevän buddhisen tason aineen toimintaan, joten heissä vähitellen alkaa muodostua buddhinen ruumis.

A.A.S.

Tietäjä
Teosofinen Aikakauskirja
Heinä- ja elokuu 1915

Kehityksen laukka

*Polveni hiertyivät verille noustessani huipulle.
Edessä oli viimeinen taisto, minä ja aika.*

*Huohottavana etsin ympäriltäni aikaa.
Kesyttäen sen ja osoitan olevani valtiias.*

*Kuulin lähestyvän ajan laukkaavan kapseen.
Syöksyin ja tarrasin sen valkeaan harjaan.*

*Kierähdin selkään ja nousimme hurjaan juoksuun.
Ohi kiisi menneet, oleva ja kuluva.*

*Tulevan reunalla aika pysähtyi korskuun.
Putosin ajattomuuden pohjattomaan kuiluun.*

*Siellä riivin pois epäilykseni ja murheeni.
Ne kiitivät yli myriadien, maailman laidalle.*

*Ajattomuuden pallo levittäytyi kaikkialle.
Näin kaiken menneen, nykyisen ja tulevan.*

*Kaikki sulautui yhteen kertoen minulle.
Pysyvää on vain kehityksen laukka ja rakkaus.*

Matti Koskinen

Jukka Sarno

Maapallon tulevaisuus

Maapallon tulevaisuus on sama asia ihmisten näkökulmasta kuin ihmiskunnan tulevaisuus.

Ei ole missään vaiheessa syytä unohtaa, että nuo kaksi asiaa maapallo siis luonto ja ihmiskunta vaikuttavat kiinteästi toisiinsa. Ihmiskunnalle on annettu järjen kehittymisen kautta mahdollisuus ohjata omaa tulevaisuuttaan juuri tällä planeetalla. Sanon omaa tulevaisuuttaan, koska luonto kyllä korjaa itsensä ihmiseltä kysymättä.

Jos tuo ohjaaminen osuu törmäyskurssille maapallon hyvinvoinnin kanssa, tuhoaa ihminen omia olemassa olemisen perustuksiaan ja eloonjäämisen mahdollisuuksiaan. Ihmisen kehitys on täysin riippuvainen maapallon eli luonnon eli meidän kaikkien hyvin- tai pahoinvoinnista. Kaikessa on kyse ihmisen suhtautumisesta toisiinsa ja ympäristöönsä. Tämä ymmärrys pitää osata maastouttaa toiminnan kaikille tasoille. Tällä hetkellä monesti näyttää siltä, että talouselämän ylikierroksilla käyvät toimijat ovat ottaneet ihmiskunnan tulevaisuuden panttivangiksi.

Luonnonkansojen viisaus

Luonnonkansat kunnioittivat luontoa, koska ymmärsivät olevansa itse osa tuota elämän mahtavaa kiertokulkua eri ilmennysten kautta. Muun muassa intiaanit tunsivat hyvin

luontoyhteytensä, jonka länsimainen kulttuuri-ihminen, joka toimii älyn koulussa on kadottanut; kadottanut kosketuksensa elämän antajaan, luontoon, äiti maahan. Luonnon, elämän antajan, Suuren hengen, Maailman tajunnan eli Jumalan kunnioittaminen ei ole riippuvainen kulttuurin teknisestä kehityksestä. Kulttuuria ja tekniikkaa kuuluukin kehittää älyn kehityksen myötä, mutta yhteistyössä maailmanjärjen kanssa kestävä kehityksen lainalaisuuksia kunnioittaen.

Seuraavassa muutamia poimintoja vanhasta intiaaniviisaudesta.

Wakan-Tanka: Sinä olet kaikki ja jokainen, ja silti kaiken yläpuolella. (Musta Hirvi, Sioux).

Wakan-Tanka on Sioux intiaanien ylin jumaluus, maailmankaikkeuden yhtenäisyyttä edustava mystinen voima Wakan Tanka ei milloinkaan jätä auttamatta niitä, jotka etsivät häntä puhtain sydämin. (Musta Hirvi, Sioux)

Rauha palaa ihmisten sydämiin, jos he hyväksyvät sukulaisuutensa maailmankaikkeuden kanssa; jos he uskovat, että maailmankaikkeuden keskuksessa asuu Wakan Tanka ja että tämä keskus on kaikkialla, että se on meidän jokaisen sisimmässä. (Musta Hirvi, Sioux)

Odottakaa omassa elämässänne aina hyvää tapahtuvaksi, ennakoikaa hyvää. Ennakoimalla hyvää, ennakoimalla siunausta ja onnea te itse

asiassa vedätte näitä luoksenne. Sillä te luotte mielikuvituksenne avulla.

(White Eagle, Ponca)

Musta Hirvi (Sioux)

En etsi voimaa ollakseni veljeä etevämpi, vaan voittaakseni suurimman: oman itseni. (Sioux)

Ihmiset kuolevat, silti he elävät uudistettuna Wakan-Tankan todellisessa maailmassa, missä ovat vain kaikkien olentojen sielut. Tämän todellisen elämän voimme oppia, jos puhdistamme sielumme ja ruumiimme, niin että pääsemme lähemmäksi Wakan-Tankaa, joka on Itse Puhtaus.

(Musta Hirvi: Hengellinen perintö)

Veljet ja sisaret, haluamme muistuttaa teille, että oikeamielinen ihminen pyrkii ennen muuta vaalimaan elämää. Tähdennämme erityisesti, ettei rauha merkitse pelkästään olotilaa vailla sotaa, vaan jatkuvaa pyrkimys-

tä säilyttää tasapainoinen yhteiselo kaikkien kansojen välillä, ihmisyksilöiden välillä sekä ihmisten ja planeettamme muiden elämänmuotojen välillä. Korostamme, että ilman henkistä ja hengellistä tietoisuutta ihmiskunta ei tule säilymään.

(Haudenosaunee-heimon eli irokeesiyhteisön julistus, 1979)

Kansakunnat elävät nykyään henkisen, moraalisen ja teknisen kehityksen kriittistä vaihetta. Muistakaamme, että kaikilla Maan pinnalla elävillä on henki ja että ne ovat mutkikkain tavoin vuorovaikutuksessa toisiinsa. Lakotoiden ennustus kaikkien kansojen Pyhän Vanteen korjaamisesta on alkanut toteutua. Ammentakaamme muinaiskansojen ikivanhasta viisaudesta intoa ja rohkeutta korjata ja parantaa. (Katsova Hevonen, Lakota-Sioux)

Intiaanien käsityksen mukaan puhuttu sana ei häviä, päinvastoin se lähtee lentoon ja elää ikuisesti. Koska sanat ovat kuolemattomia, pidetään huolta siitä, että niitä ei käytetä väärin ja harkitsematta. Tästä syystä intiaanit eivät lakkaa ihmettelemästä niitä räikeitä valheita, joita esiintyy mainoksissa, sanomalehdissä ja poliitikkojen puheissa. (Sh. H. Witt (irokeesi))

Ajatusten sfääri

Kulttuuri-ihmisen voi sanoa olevan älyn koulussa ja tuohon persoonalliseen älyynsä hän on valitettavasti myös itsensä kahlinnut. Persoonallinen äly – olkoon kuinka terävä tahansa, ilman syvällisempää viisautta valitettavasti kasvattaa vain egon voimaa ja kaikkivoipaisuuskuvitelmaa ja usein liian aikaisin

kuvittelee saavuttaneensa tiedollisen sekä taidollisen pätevyyden luonnon yli. Ylimielisyys virittää aina itselleen ansan, silloin kun jätetään kehitystä ylläpitävä nöyrä asenne pois omasta toiminnasta.

Etenkin finanssisektorin palveluksesta löytyy paljon terävän älyn jättiläisiä, mutta vähemmän viisauden mestareita. Niitä, jotka osaisivat liittää oman kohtalonsa oman yhteisönsä, kansansa ja kansojen kohtaloon, tai osaisivat hahmottaa globaalin tai edes kansakunnan laajuisen kokonaiskuvan. Toisin sanoen ihmiskunnan tulevaisuus- näkökulman ja selviytymisen vision pelkän lyhyen tähtäimen eduntavoittelun asemasta.

Max Heindel on mm. kirjoittanut maapallon älyllisestä sfääristä, joka on itse asiassa laadullisesti ihmisten ajatusten kollektiivinen luomus. Ajatus, joka on toimeenpanevaa energiaa, myös tuon sfäärin kautta ohjaa ihmiskuntaa karmallisiin kohtaamisiin luonnon kanssa tuon ihmisten ruokkiman ajatusten sfäärin laadun mukaisesti. Tämän mukaan siis ihminen tietämättään osallistuisi myös maapallon geologisiin tapahtumiin ajatustensa kautta luodessaan itselleen tulevaisuuden karmallisia olosuhteita. Tähän ajatteluun antavat myös viitteitä tieteen viimeaikaiset tutkimukset ihmisen mentaalista voimasta kvanttikenttäteoriaan liittyen antaessaan ymmärtää tarkkailijan vastuun ilmiöiden synnyttäjänä.

Ihminen itse itsenäisenä toimijana on keskeisessä asemassa maapallon tulevaisuuden ja oman eloonjäämisensä suhteen. Hänen on opittava tuntemaan oma henkilökohtainen vastuunsa kokonaisuuden näkökulmasta. Tänä päivänä on tullut koko ajan selvem-

mäksi, etenkin sosiaalisen median kautta, kuinka ajatuksemme vaikuttavat toinen toisiinsa ja kuinka rakennamme psykologista asennemaailmaa omilla ajatuksillamme ja omilla sanoillamme.

Nuo ajatukset ja sanat muokkaavat siten myös toimintaamme, Eikä pelkästään vain meidän, vaan nuo psykologiset meemit vaikuttavat koko ajan painoarvolla toisiin ihmisiin. Sen takia on niin tärkeää ymmärtää ajattelun laadun ja puheen laadun merkitys. Tulemme olemaan enenevässä määrin vastuussa siitä asenneilmapiiristä, mikä meitä ympäröi, siis siitä, mikä tätä yhteistä asuin- jaamme muokkaa ja mihin suuntaan.

Välinpitämättömyys ei ole valinta. Ihmisten on harjoitettava ajatteluun positiiviseen ja henkistä kehitystä tukevaan suuntaan olakseen osa sitä asenteiden kriittistä massaa, joka kääntää kehityksen kestäville raiteille. Tuossa työssä on jokaisen syytä olla mukana. Meille mitataan sen mukaan, mitä olemme olleet liikkeelle laittamassa ja itse toteuttamassa.

On hyvä oppia ymmärtämään, että olemme kaikki kiinni kollektiivisessa ajatusten sfäärissä; ihmiskunnan itse luomassa psykologisessa avaruudessa. Olemme jokainen vastuussa siitä, minkä laatuinen on tuo psykologinen asennemassa, joka vaikuttaa meidän jokaisen arkipäivään. Tuota asennemassaa ei muuteta millään hokkuspokkus-tempulla. Sitä voidaan muuttaa vain omien päivittäisten tapojen ja tottumusten muutoksella; oman ajattelun muutoksella, joka sitten alkaa tuottaa positiivisen muutoksen hedelmiä arkipäiväiseen käyttäytymiseemme ja sitä kautta ympäröivään elämäämme.

Tästä asennemuutoksesta, mielenmuutoksesta tai uudelleensyntymisestä ovat puhuneet ihmiskunnan suuret opettajat. Siihen ei tarvita minkään oppijärjestelmän jäsenyyttä, joka toisille tietysti voi olla tarpeellistakin. Ennen kaikkea siihen vaaditaan henkilökohtainen oivallus siitä, että en elä elämää kunnioittavalla ja tavalla ja haluan kurssinmuutoksen elämään.

Asenteiden oppiminen

Ihmiset oppivat jatkuvasti toinen toisiltaan, niin hyvää kuin pahaakin ja myös välinpitämättömyyttä. Siksi on niin tärkeää, että tarkkailemme omaa toimintaamme minkälaisena mallina ja kasvualustana itse olemme toisille ihmisille. Tässä piilee koko ongelman ydin. Ihmiset eivät tunnusta eivätkä edes tunnista omaa vastuutaan yleisestä asennemaailmasta ja maailman muuttumisesta epäedulliseen suuntaan, koska ovat liian laiskoja valvomaan omia ajatuksiaan ja omaa toimintaansa. Kulttuurimme huonoimmat puolet pyrkivätkin pitämään ihmiset tiedottomina siitä mikä on elämän kehittymisen kannalta oleellista.

Kyyninen ajattelutapa kuten: ”Ei minun tekemiseni ja ajatteluni mihinkään vaikuta” tai ”Mitä nyt yksi ihminen pystyisi tekemään?” tai ”en minä kun eivät muutkaan”. ”Kaikkihan näin tekevät”, ovat tyypillisiä ja myös vaarallisia kyynisiä ajatuksia, jotka mahdollistavat negatiivisten ja elämän lakeja jalkoihinsa polkevan arvomaailman leviämisen ja muuttumisen tavaksi toimia. Monissa maissa laajalle levinnyt korruptio on mahdollista vain, koska se ensin ajatuksissa sitten toiminnassa sallitaan.

Muutoksen pitää lähteä yksilön asennemuutoksesta. Negatiivinen, ihmistä ja elämää väheksyvä asenne, hiipii yleiseen ajatteluun nimenomaan välinpitämättömyyden kautta. ”Eihän asia minulle kuulu” ... (vielä?). Kun se sitten alkaa kuulua, on usein jo vaurioita sattunut sen verran, että omaan mukavuuteensa nukahtanut asennemaailma vasta alkaa heräillä. Joskus valitettavan myöhään.

Ihmisen kyvyttömyys vaihtaa näkökulmaa ja itsepintaisuus roikkua kiinni itsetuhoisessa käyttäytymisessä aiheuttaa loputonta kanta-pääkoulua, joka jatkuu jatkumistaan. Vahingolliset tottumukset ja toimintatavat kuluvat pois hitaasti ja vaivalloisesti luonnon pakosta karmallisiin vaikutuksiin törmäilyn kautta. Sitä kautta ne tuottavat pikku hiljaa kykyä tarkastella asioita hieman laajemmasta perspektiivistä.

Toisaalta avoin kamppailu negatiivisia asenteita kohtaan ei myöskään ole tietoisien ihmisten valinta. Tärkeää on ymmärtää negatiivisen toiminnan syntymekanismit ja olosuhteiden muutoksen kautta pyrkiä poistamaan niitä. Negatiiviseen suhtautumiseen elämää ja ympäristöä kohtaan liittyy yleensä vakavia menneisyyden traumoja, jotka ovat aiheuttaneet sisäänpäin käpertymisen ja suojausreaktion. Pitkälle kehittyessään ne alkavat tietyissä olosuhteissa ruokkia peruspaheiden vaalimista, joihin liittyy ajattelu, että kerranhan täällä vaan ollaan, nyt on saatava kaikki hyöty irti muista tai muiden elämästä piittaamatta.

Henkisten ja elämää ylläpitävien arvojen kadottaminen luo minä ensin, mulle kaikki - ajattelua. Tätä taustaa vasten on jotenkin ymmärrettävää se tolkuton ahneuden kulttuuri,

joka on viimevuosina nostanut päätään ja tehnyt tuhojaan.

Arvojen merkitys

Ne arvot, jotka muuten sitoisivat ihmiset kehittämään luonteen jaloutta, ihmisten, luonnon ja elämän kunnioittamista, ovat osittain nähdäkseni tunnustuksellisten uskontojen jälkeensä jääneisyydestä johtuen pudonneet valtavirran ihmisten päivittäisen tapakulttuurin ulottumattomiin. Eikä noita arvoja ole kunnolla osattu enää sisäistää yhteiskunnallisiksi moraalioppeiksi, joita kaikkien tulisi kunnioittaa ja noudattaa. Jos ihmiset laajemmassa mitassa ymmärtäisivät vastuunsa elämää kohtaan ulottuvan paljon maallista vaellustaan pidemmälle, osaisivat he ottaa toimissaan myös oman karmallisen tulevaisuutensa huomioon aivan samalla tavoin kuin paatunut materialisti koittaa turvata olemassaolonsa tämän yhden elämän mitakaavassa. Tosin valistunut materialistikin ymmärtää elämän jatkuvuuden turvaamisen merkityksen omien jälkeläistensä elinolosuhteita arvioidessaan.

Tässä ajassa on kuitenkin kiitos sosiaalisen median, mahdollisuus vaikuttaa laajoihin massoihin yhdellä kertaa nopeasti niin hyvässä kuin pahassakin. Sosiaalinen media tuo meidät lähemmäksi ajatusta, että ajatuksemme ovat yhteistä omaisuutta ja vaikuttavat toisiinsa jatkuvasti myös inspiraatioiden kautta.

Nasaretin Jeesus on sanonut, että roikkukaa minussa kiinni vaikka mitä tapahtuisi. Voisi ajatella tuon ”roikkumisen” tarkoittavan rakastavaa suhtautumista elämää kohtaan,

koska vain rakkaus voi ylläpitää elämää.

Ihmisten suhtautuminen luontoon

Edellä esitetyt intiaaniviisaudet kertoivat luonnon kunnioittamisesta elämän perusarvona. Tämän päivän kulttuuri-ihminen on oman kulttuuriluomuksensa sokaisema ja pitää helposti elävää luontoa vain henkilökohtaisen hyötymisen välikappaleena ymmärtämättä sitä myös hänen oman elämänsä mahdollistajaksi. Ihmiskunnan eettiset ohjeet kehottavat ihmistä toimimaan hyvän tilanhaltijan tavoin, joka viisaasti ja kauaskantoisesti huolehtii tilansa menestyksestä ja hyvinvoinnista.

”Ahneus on kaikkien paheiden perusta ja kaikkien rikosten äiti”, tiesivät jo muinaiset roomalaiset. Ahneus on yksi seitsemästä kuolemansynnistä ja sen päälle rakentuvat etenkin taloudellisen väärinkäytön mahdollisuudet. Tuo mielen sairaus turmelee ihmisen suhteellisuudentajun ja terveen ajattelun jolloin ihminen kadottaa kosketuksensa kaiken yhteyteen. Käsitteet: Kaiken yhteys, yleinen veljeys, kaikki riippuu kaikesta, kokonaisuuden toimivuus, elämän lait, maailman järki, Jumala, informaatiokenttä, lähdekenttä ja kvanttikenttäteoria, ovat tiettyssä mielessä synonyymeja ja tarkoittavat samaa asiaa. Teosofia puhuu siitä suurena tajunnallisena elämäneä, joka läpäisee kaiken ja joka vaikuttaa kaikkeen. Tämä suuri elämä, tajunnallinen kaiken tietoisuus meidän tulisi itsestämme löytää löytääksemme tien itseoivallukseen ja paikkamme maailmankaikkeudesta. Maapallon ja etenkin siinä asuvan ihmiskunnan tulevaisuus on kokonaisuuden osien toimivuudesta riippuvainen.

Tähän liittyy hermetismi, joka pohjautuu tarunomaisen Hermes Trismegistoksen laatiin hermetistisiin teksteihin kuten Corpus Hermeticum. Wikipedia kuvaa sitä seuraavasti: Todellisuudessa kyse oli erilaisista juutalaisista, egyptiläisistä ja gnostilaisista kirjoituksista. Kaksi merkittävää hermeettistä kirjoitusta ovat Poimandres (tai Poimander), joka kertoo, kuinka ihmisen sielu voi saavuttaa matkansa päämäärän ja tulee jumalaiseksi, sekä ns. Smaragditaulu (Tabula Smaragdina), jossa on esitetty vastaavuus kahden tason, mikro- ja makrokosmoksen (ihmisen maailman ja maailmankaikkeuden) välillä. Sen mukaan ihminen voi toisen tason tuntemalla vaikuttaa toiseen tasoon.

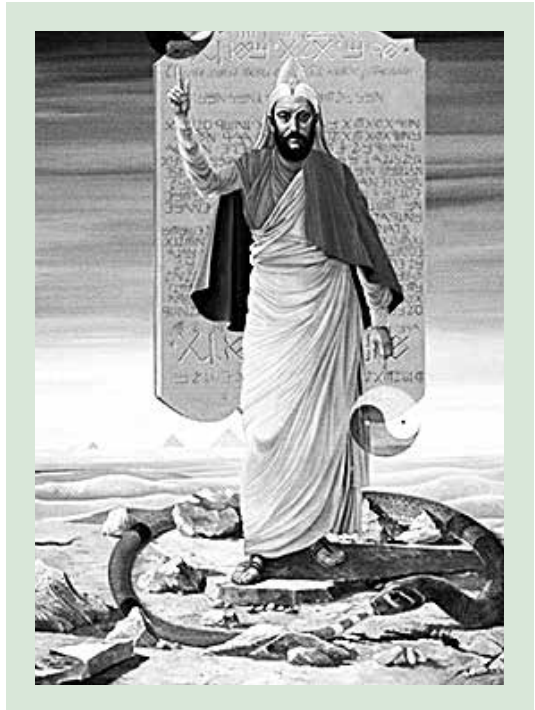
Hermes Trismegistos - synkretistinen jumala, jossa yhdistyivät egyptiläinen Thoth, joka oli kuun, magian, viisauden ja kirjoitustaidon jumala ja kreikkalainen Hermes, jumalien viestintuoja, jota Roomalaiset kutsuivat Merkuriukseksi.

Poimandres on alun perin kirjoitettu kreikkaksi. Teksti kertoo, että ihmisen sielun päämääränä on jumalaistuminen, ja tämä päämäärä voidaan saavuttaa vain oikean tiedon avulla. Saatuaan initiaation eli vihkimyksen, ihminen voi aloittaa sielunvaelluksen kohti jumalaistumista. Tiedon saavuttaminen vaatii työtä ja erilaisten rituaalien suorittamista.

Smaragditaulu on symbolinen kuvaus eikä sen suora lukeminen paljasta lauseiden merkitystä. Kirjoitus esittää kuvaavansa muututtomattomia, kaiken takana olevia totuuksia. Kaiken esitetään saaneen alkunsa yhdestä. Mikrokosmoksen ja makrokosmoksen välillä on yhteys. Kirjoitus antaa myös alkemistisia

ohjeita alkuaineiden erottamisesta luonnollisille paikoilleen: näin toimiva ”saa haltuunsa koko maailman loiston”.

Hermes Trismegistos

FM Lauri Kristian Ockenström, valaisee gradussaan mielenkiintoisesti hermetismin vaikutusta länsimaiseen ihmistä arvostavan ajattelutavan kehittymiseen, josta seuraavassa lainauksia:

Firenzeläinen humanisti ja uusplatonisti Marsilio Ficino (1433-1499) tunnetaan Platonin töiden kääntäjänä ja ihmiskeskeistä ajattelua kehittäneenä filosofina. Hän perusti Cosimo de' Medicin aloitteesta Firenzen platonisen akatemian 1462 toimien sen johdossa kuolemaansa saakka. Monet ovat liittäneet Ficinon ajattelun uuden ajan alussa tapahtuneeseen

maailmankuvan murrokseen, mutta hänen ihmiskeskeisen ajattelunsa lähteitä ei ole aiemmin tutkittu systemaattisesti.

Ficino käänsi Corpus hermeticumin 1462-3 tuoden teoksen läntisen yleisön tietoisuuteen.

Monien arvioiden mukaan Ficino esitti 1400-luvun kauaskantoisimman näkemyksen ihmisen autonomiasta ja kyvyistä vaikuttaen näin osaltaan keskiaikaisten ajattelutapojen murtumiseen, ihmisen ja luonnon suhteen uuteen määrittelyyn ja modernin maailmankuvan syntyyn.

Hermes Trismegistosta pidettiin muinaisen teologian (prisca theologia) aloittajana, ja hermeettisiä tekstejä kohtaan tunnettiin 1400-1500-luvuilla suurta kiinnostusta. Osaltaan niiden maagis-viritteinen vaikutus on yhdistetty tieteen vallankumouksen syntyyn.

Tämän tutkimuksen pohjalta näyttää selvältä Ficinin ihmiskeskeisen ajattelun yhteyden hermeettisiin teksteihin ovat vahvoja ja syvällisiä. Yhteydet ovat runsaita, ja ne ovat sekä kielellisiä että sisällöllisiä. Ficino vaikuttaa vetoavan Hermes Trismegistoksen nimen auktoriteettiin erityisesti aina ihmiskeskeisen ajattelunsa yhteydessä.

Ficino loi renessanssin vahvimman ihmisen autonomian ideaalin, eikä se olisi ollut mahdollista ilman hermeettisten tekstien tarjoamaa esikuvaa, mallia ja rohkaisua. Lisäksi on mahdollista että hermeettiset tekstit ovat vaikuttaneet länsimaisen ihmiskuvan kehitykseen sen kaikissa vaiheissa antiikista 1500-luvulle saakka, ja että Ficinin vaiku-

tuksesta uuden ajan maailmankuva perustuu osaltaan muinaisen Egyptin irrationaaliseen hermeettiseen traditioon.

Renessanssin tieteen mukaan hermeettis-kabalistisen tradition lähtökohdat voidaan jakaa kolmeen osaan:

1) Universaalien harmonian ajatus – hermeettisen ajattelun läpi tunkee ajatus makrokosmoksen ja mikrokosmoksen samankaltaisuuksista.

2) Matematiikka universumin ymmärtämisen avaimena; Pythagoralainen lukumystiikka ja kabbala.

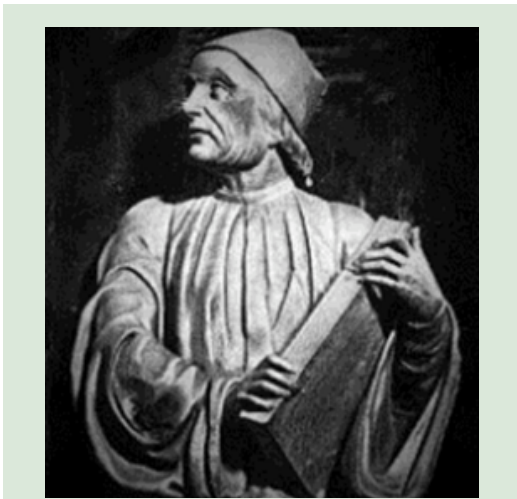
3) Ihminen aktiivisena toimijana – etenkin hermeettiseen kirjallisuuteen liittyvä ajatus. Ihmisellä oli jumalainen alkuperä ja kyky hallita luontoa. Ihminen ei ollut passiivinen tarkkailija vaan ”aktiivinen maagikko, joka pystyi luomaan linkin maan ja taivaan välillä ja vaikuttamaan luontoon ja manipuloimaan sitä.

Magia, hermeettinen perintö, kabbala ja okkultistinen tiedonihanne olivat olemassa läpi keskiajan, mutta renessanssin aikana niiden arvostus kohosi huomattavasti Ficinin ja Piccon kaltaisten nimien liitettävä ne osaksi filosofisia oppijärjestelmiä ja kristillistä maailmannäkemyksiä.

Unohtaa ei sovi myöskään pohjimmiltaan matemaattisiin havaintoihin perustunutta astrologiaa, josta on renessanssin yhteydessä kirjoitettu jo paljon. Ficinin vaikutuksesta uusplatonismi oli se kokoava suuri paradigma (yleisesti hyväksytty oppirakenne), jonka alaisuudessa yhdistyivät hermeettinen

perinne, kabbala, magia, astrologia, antiikin erilaiset uskonnolliset näkemykset ja kristinusko.

Marsilio Ficino

Samaa virtausta edustaa muun muassa kristitty filosofi ja Emesan piispa Nemesios Emesalainen. Hän on kirjoittanut teoksen nimeltä *De natura hominis* (Ihmisen luonnosta, vuonna 390, joka käännettiin latinaksi 1100-luvulla). Nemesios mm. kirjoittaa: ”Ihminen tehty jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi...Ihminen kulkee halki syvyyksien, mietiskelee taivaita, tietää tähtien liikkeen, ajan ja koot, niittää satoa sekä merestä että maalta, oppii kaikenlaisen tiedon, saavuttaa kyvykkyyden taidoissa ja tekee tieteellistä tutkimusta. ...

Hän ennustaa tulevan, hallitsee kaikkea, alistaa kaiken ja nauttii kaikesta. Hän keskustelee Jumalan ja enkelten kanssa ... Hän tutkii kaikkien olioiden luonnnot. Hän uutteroi pyrkien tuntemaan Jumalan ja on Jumalan talo ja temppeli.” (Lähde Wikipedia)
1400-luvun puoliväliä lähestyttäessä kirjalli-

set viittaukset koskien ihmisen asemaa maailmassa alkoivat kuitenkin käydä yhä tavallisemmiksi etenkin humanistien keskuudessa. Kansalaishumanisti ja poliitikko Matteo Palmieri (1406-1475) dialogissaan *Vita civile* kuvailee: maailmassa, oli sen luonut luonto tai ihmisen taito, on luotu ”ihmisten käyttöön ja yleiseksi hyödyksi”. Hänen mukaansa ihmisellä on ilo ja vapaus nauttia luomakunnan antimista, mutta myös vastuu pitää työllään ja taidoillaan siitä huolta.

Tämänkaltaiset maailmalliset näkemykset yleistyvät firenzelaisten ajattelussa etenkin 1450-luvulta lähtien, mutta toisaalta keskiaikaisen tradition mahti säilyi yhä voimakkaana.

”Hermeettisten tekstien vaikutus ei rajoitu myöskään pelkästään magiaan, kuten yleisesti yhä luullaan, vaan ulottuu vahvasti myös ihmiskeskeisen ajattelun puolelle, ja mahdollisesti myös muihin Ficinon ajattelun osa-alueisiin. Näin hermeettinen ajattelu on vaikuttanut myös tätä reittiä länsimaiseen ihmiskäsitykseen ja modernin maailmankuvan syntyyn. Ajatus siitä, että osa nykyisenkin maailmankuvamme siemenistä olisi tietämättämme peräisin muinaisen Egyptin magiasta, on hyvin mielenkiintoinen”.

Kirjassaan ”Tiedon suhde toimintaan” Jaana Venkula puhuu hermeneuttisesta eli henkilökohtaiseen ymmärrykseen nojaavasta olemassaolon käsitteistä eli ontologiasta. Olemassaolon käsitteiden kautta me hahmotamme olemassaolomme ja ympäristömme täällä materiassa. Tähän liittyen Venkula toteaa, että on tärkeää, minkälainen todellisuuskäsitys meille lapsena muodostuu, koska käsitys todellisuuu-

desta muokkaa niitä tapoja, joilla tässä koke-
massamme todellisuudessa toimitaan.

Tuon hermeneuttisen olemassaolon hah-
mottamisen lisäksi on olemassa vielä empi-
ristinen eli ulkoiseen todellisuuteen nojaava
todellisuuden hahmottaminen ja pragmatistinen
eli toimintaan nojaava todellisuuden
hahmottaminen, jotka kaikki vaikuttavat
osaltaan henkilökohtaisen todellisuutemme
muodostumiseen ja sitä kautta sen toimin-
nan laatuun, millä me toimimme täällä fyy-
sissä elämässämme eri foorumeilla.

Tuohon edelliseen Jaana Venkulan laina-
ukseen pohjautuen painottuu se asia min-
kälaista todellisuuskuvaa itse vaalimme ja
välitämme eteenpäin lapsillemme. Siksi on
myös tärkeää, että ihmisen kokonaisvaltai-
sista ja tasapainoisesta kehittymisestä hu-
lehditaan meidän kaikkien täällä elämässä
toimivien ja meidän elinolosuhteidemme eli
ympäristömme parhaaksi.

Hermeneuttinen eli ymmärrykseen nojaava
tietokäsitys onkin katsottu olevan laajimmin
yksilöä ja yhteiskuntaa kattava tietokäsitys.
Hermeneuttinen tiedonkäsitys on tiedon
ymmärtämistä suhteessa ympäröivään maa-
ilmaan eikä pelkästään tiedon koneellista
vastaanottamista. Hermeneuttinen tieto on
aina arvosidonnaista. Ihmisillä on erilainen
tapa ymmärtää käsitesisältöjä taustoistaan
riippuen. Siksi ihmiset niin helposti ym-
märtävät toisiaan väärin. Etenkin silloin kun
koulutuksessa ja kasvatuksessa on painotettu
vain kapea alasta empiiristä tietokäsittelyä.

**Meidän tulee olla kriittisiä ja tietoisia
kaiken saamamme tiedon suhteen.**

Jaana Venkula puhuu myös tiedon manipu-
loinnista seuraavaa:

Mm. arvojen merkitys on suhteessa tämän
paljon esillä olleen 'ahneuden' sanelempiin toi-
mintatapoihin. Esimerkiksi sähkötuotannon
asiantuntijat muuttivat lausuntojaan Tserno-
bylin ydinvoimalaonnettomuuden jälkeen.
Päättäjät, jotka olisivat luottaneet sokeasti
asiantuntijalausuntojen arvovapauteen, hu-
masivat nyt aiempien laskelmien takana ol-
leen taloudellisen eduntavoittelun.

Jaana Venkula jatkaa: ”Tiedon yksilöityminen
l. spesifioituminen ja aiheuttaa myös opiske-
lussa kapea-alaista erikoistumista ja takavuo-
sina etenkin spesiaalitiedon liialliseen koros-
tamiseen, jolloin opiskelussa jäi kehittymättä
kokonaisuusien taju. Valitettavan usein kiin-
nitetään liikaa myös huomiota niihin tiedon
esittäjiin, jotka osaavat todistaa tietonsa lyhy-
ellä tähtäimellä taloudellisesti hyödylliseksi.
Tämä vähentää kiinnostusta kokonaisuus-
koskevan tiedon luomiseen.”

Yllä oleva kertoo hyvin tiedon korruptoitumi-
sista. Kokonaisvaltaista maailmankuvaa ei ole
sisäistetty päätöksenteossa; tuijotetaan vain
sokeasti taloudellisiin näkökohtiin tiettyjen
eturyhmien etua ajatellen.

Ilman pyrkimystä kokonaiskäsitykseen meitä
ympäröivästä todellisuudesta emme voi saa-
vuttaa kestävästä kehitystä. Koska olemme psy-
kologisia olentoja, meidän on pyrittävä ym-
märtämään niitä psykologisia lainalaisuuksia,
jotka ohjaavat toimintaamme.

Humanistisissa tieteissä tunnetaan käsite her-
meneuttinen kehä, jossa eräänä keskeisenä

ajatuksena on ymmärtää kokonaisuus osien-
sa summana eli ymmärtää se osien ja koko-
naisuuden tulkinnan kautta. Hermeneutik-
ko Hans-Georg Gadamer totesi ajatuksen,
jonka mukaan kokonaisuus määrittää osia ja
osat puolestaan kokonaisuutta, olevan peräi-
sin jo antiikin Kreikan ajalta.

Hermeneutiikasta päästään sitten holistiseen
ihmiskäsitykseen. Ihmisen käyttäytymisen
kannalta se mielestäni parhaiten tukee ko-
konaisvaltaista ja kaiken kattavaa ihmisen
psykologista kehittymistä. Tuo psykologinen
kehittyminen kun on avain kaikkiin ihmisen
ja ihmiskunnan eteen tulevien ongelmiin.

Fil. Tri. Lauri Rauhala toteaa seuraavaa:
”Ihminen on monimutkainen kokonaisuus.
Holistinen ihmiskäsitys lähtee ajatuksesta,
että ihmisen tarpeisiin, elämään ja vaikeuk-
siin on aina olemassa monta tarkastelunäkö-
kulmaa. Holistisen ihmiskäsityksen mukaan
hyvää elämää ei voi saavuttaa, jos olemassa-
olon eri puolia ei oteta huomioon. Ihminen
on aina kohdattava kokonaisuutena.”

Rauhalan mukaan ihminen koostuu kolmes-
ta olemassaolon muodosta, jotka kietoutu-
vat toisiinsa monimutkaisella ja vuorovaiku-
tuksellisella tavalla.

a. Tajunnallisuus; olemassaolo psyykkise-
nä ja henkisenä toimintona. Tajunnallisuus
muodostuu ihmisen kokemisen kokonai-
suudesta. Tajunnallisuudessa asiat ilmene-
vät abstrakteina elämyksinä (tunne, tahto,
ymmärtäminen) eikä tajunnassa ole mitään
käsien kosketeltavaa. Muutokset tajunnal-
lisuudessa tapahtuvat hitaasti; kun tajunnal-
lisuuteen pyritään vaikuttamaan esim. opet-

tamalla, kasvattamalla, terapialla tai valistus-
työllä, työ etenee hitaasti. (Pyhä kolminaisuus
kirj. huom.)

b. Situationaalisuus; olemassaolo suhteissa
omaan elämäntilanteeseen eli situaatioon.
Ihminen on aina suhteessa sekä fyysiseen
(esim. maantieteelliset ja ilmastolliset olot)
että henkiseen (esim. arvot, normit, henkinen
ilmapiiri) ympäröivään todellisuuteen. Tällä
suhteessa olemisella on vaikutuksia ihmiseen.
Situaatiossa ihmiselle osa asioita elämässä
määräytyy kohtalomaisesti (esim. geenit,
rotu, kansalaisuus), osaan asioita ihminen voi
itse vaikuttaa (esim. ammatti, työ, aviopuo-
liso). Situaatioonalisuuden tärkeys ihmisen
olemisen muotona ilmenee minuuden muo-
dostuksessa. Situaatiossa todellistuneet
puolet itsestämme ovat tärkeitä persoonalli-
sen identiteetin kannalta (esim. suomalaisuus,
vanhemmuus). (Ihmisen karma ja Dharma
kirj. huomautus)

c. Kehollisuus; olemassaolo orgaanisena ta-
pahtumana. Kehollisen olemisen syvin ydin
on elämä. Elämän ylläpitämiseksi on kehon
aineellinen olomuoto ja sen toiminta välttä-
mätöntä (esim. sydän lyö, lihakset toimivat).
Kehon toiminta ei kuitenkaan selitä itse elä-
män olemassaoloa. Esimerkiksi ihmisen aja-
tukset, tunteet tai persoonallisuus tai niiden
häiriöt eivät selity aivojen tai hermoston toi-
minnalla. Tähän tarvitaan myös kokemuksia
ja suhdetta ympäröivään maailmaan.
(Fyysinen ilmennys kirj. huom.)

Fundamentalistinen ajattelutapa tuottaa eh-
dottomia totuuksia, joissa asioita ei ole pro-
cessoitu loppuun asti. Ei ole jaksettu tai ha-
luttu, koska pelätään että omaksutut asenteet,

tavat ja tottumukset sekä aineellinen vauraus voivat ajautua ristiriitaan sen kanssa, mikä on elämän jatkuvuuden kannalta oikea valinta. Näinhän ei välttämättä ole. Helposti ajaututaan tilanteisiin, joissa asetetaan maailmankatsomuksia väkisin vastakkain. Tällaisten ristiriitatilanteiden kehittymisen yleensä ehkäisee haastaminen ajattelun foorumilla, riittävän varhaisessa vaiheessa.

Pekka Ervastin näkemys

Kirjassaan ”Kuinka soisin maatani hallittavan” Pekka Ervast toteaa seuraavaa:

”Onnellinen yhteiskunta on se, jossa ihmiset ovat onnellisia. Toiset sanovat, että ihmisten onni kokonaan riippuu niistä olosuhteista, joissa he elävät: muuttakaamme ihmisten ympäristö sopuuhaiseksi ja iloiseksi, ja ihmiset itse muuttuvat iloisiksi ja onnellisiksi. Toiset sanovat, että ihmisten onni on kokonaan riippumaton ulkonaisista olosuhteista: ihminen voi olla yhtä onneton uhkeassa linnassa kuin halvassa mökissä, yhtä onnellinen ja tyytyväinen syrjäisessä maakylässä kuin suurkaupungin sivistyskeskuksessa; turha on onnen kannalta suunnitella muutoksia yhteiskuntaoloissa. Totuus käy nähtävästi kultaista keskitietä. Ihmisen korkein, henkinen, uskonnollinen onni on epäilemättä ulkonaisista riippumaton, mutta tämä onni on harvoille suotu; suuri enemmistö kulkee kehityksessään kaukana pyhimysten kaidalta tieltä. Mutta onnea ajateltaessa on otettava lukuun niiden onni ja kehitys, jotka kuuluvat enemmistöön. Ja heidän kannaltaan on epäilemättä totta sekin, että vaikeat ja luonnottomat olosuhteet masentavat ihmisten mieliä ja tekevät heidän elämänsä raskaaksi.

Näin ollen on paikallaan sanoa, että ympäröivät olosuhteet ja ihmiset ovat onnen luomisessa vuorovaikutuksessa keskenään. Ympäristö ei ole ainoa tekijä, tekijänä on ihminenkin.

Millä tavalla sitten ihmiset ovat tekijöinä onnellisen yhteiskunnan luomisessa? Mikäli ihmiset ovat tietämättömiä, valistumattomia, raakoja, sikäli ovat onnettomia, olivatpa ulkonaiset olosuhteet kuinka sopuuhaiset tahansa. Ihmisten täytyy muuttua, sivistyä, valistua, luopua materialistisesta maailmankatsomuksesta ja tavoitella aatteellista elämänymmärrystä, jotta voisivat viihtyä, menestyä ja olla onnellisia paremmissa olosuhteissa. Käsi kädessä kulkevat nämä molemmat kehityslinjat: ihmiset itse sielukkaammiksi, ympäröivät olosuhteet sopuuhaisemmiksi!

Kolme taikasanaa on, joiden kätkemät aatteet ovat elähyttäneet ihmissieluja toista sataa vuotta, vaikka niitä vielä on vain puolinaisesti ja pintapuolisesti ymmärretty. Nuo taikasanat ovat: vapaus, veljeys, tasa-arvoisuus.

Veljeys on ihmisen ruumiillisen olemuksen ydin, tasa-arvoisuus hänen sielullisen minänsä salaisuus ja vapaus hänen henkensä synnynäinen jumalallinen oikeus.

Mikäli nämä aatevoimat elävät ihmisten mielissä, sikäli ne vaikuttavat historiassa. Hedelmöittämällä ihmisten sieluelämää ne saavat aikaan muutoksia yhteiskunnissa. Ja muutokset ovat pysyväisiä, kun aatteiden pyhä tuli on ihmisiäkin puhdistanut.

Muuttuva maailmankuva tuo eteemme jatkuvasti uusia ilmiöitä ja muuttujia jotka vaikuttavat elämäämme ja elämämme valintoihin.

Tässä on mahdollisuutemme ymmärtää ja saada tietoa muistakin asioista ja ymmärrämme niiden suhteen kokonaisuuteen. Nähdä suuri kuva. Jos taas toimimme, kuten ihmiset valitettavasti toimivat sirpaletiedon varassa, hetken innostuksen ja lyhytnäköisen voitontavoittelun huumassa jää suhde tuohon synteettiseen kaiken kattavaan totuuteen elämän kokonaisuuteen huomioidmatta. Eikä elämän suuri tieto ei silloin valaise meitä vaan joudumme oppimaan virheittemme kautta ja kerrasta toiseen mak-

samaan kalliita taloudellisia ja inhimillisiä laskuja. Kun ihminen valistuu, hänen luonteensa jalostuu. Kun kansa sivistyy, sen valtio- ja yhteiskuntamuoto itsestään paranee.”

Maapallon tulevaisuus riippuu ihmisten kyvystä ymmärtää yhteinen hyvä ja sen vaikutus kaikkien elämään. Sen ymmärtämiseen auttaa varmasti Edmund Burken 1700 luvulla eläneen brittiläisen valtiomiehen aforismi.

”Ne jotka eivät tunne historiaa ovat tuomittuja toistamaan sitä”.

Järki

Mikä kristillinen uskoni on? Olette lukeneet kirjani "Kristuksen opin henki", ja tiedätte, millä tavalla ymmärrän Jeesuksen opetukset.

Tuon opin varsinainen sisällys, jonka tahtoisin ilmoittaa koko ihmiskunnalle ja jonka hengessä soisin kaikkia lapsia kasvatettavan, on mielestäni se, että ihminen on tullut maailmaan, ei omasta tahdostaan, vaan Hänen tahdosta, joka hänet lähetti. Ja jotta ihminen tietäisi, mitä Hän, joka hänet tähän maailmaan lähetti, häneltä tahtoo, Hän on antanut ihmiselle järjen, jonka avulla ihminen aina, jos hän todella tahtoo, voi tietää Jumalan tahdon. Ihminen voi aina tietää, mitä Hän, joka ihmisen maailmaan lähetti, häneltä tahtoo.

Aikamme fariseukset ja kirjanoppineet sanovat aina, ettei saa uskoa järkeen, koska se pettää, ja että pitää uskoa heitä, sillä he eivät petä. Mutta se ei ole totta. Jos uskomme ihmisiin ja – niin kuin evankeliumit sanovat "ihmisten traditioihin" – silloin me kaikki menemme sokeasti mukaan ja joudumme kauas toisistamme ja vihaamme toisiamme, aivan niin kuin nyt teemme: kristitty kirkonmies vihaa muhamettilaista, muhamettilainen vihaa kristittyä ja kristityt itse vihaavat toisiaan; kreikkalaiskatolinen vihaa roomalaiskatolista, starovertsi vihaa oikeauskoista jne. — mutta jos pidämme kiinni siitä, mitä järkemme meille sanoo, silloin kaik-

ki yhdistymme yhdeksi, sillä järki on yksi ja sama kaikille ja järki yksistään yhdistää ihmiset toisiinsa, eikä estä ilmenemästä sitä keskinäistä rakkautta, joka on ihmisille luontainen.

Järki yhdistää meidät ei ainoastaan niihin, jotka nyt elävät, vaan myös niihin, jotka ovat eläneet pari tuhatta vuotta ennen meitä, ja niihin, jotka tulevat elämään meidän jälkeemme. Siten me voimme hyötyä kaikesta siitä, minkä Jesajan, Jeesuksen, Buddhan, Sokraateen ja Konfutsen järki on luonut ja kaikkien niiden järki, jotka ovat eläneet ennen meitä ja uskoneet järkeen ja palvelleet sitä. "Tee muille mitä tahdot, että he sinulle tekisivät; älä kosta niille, jotka tekevät sinulle paha, vaan palkitse paha hyvällä; kiellä itsesi, ole puhdas; älä ainoastaan ole ihmisiä tappamatta, mutta älä heille vihastukaan; säilytä rauha kaikkien kanssa", ja paljon muuta. Kaikki tämä on järjen tuotetta, ja kaikkea tätä ovat julistaneet buddhalaiset ja konfutselaiset, kristityt ja taolaiset, kreikkalaiset ja egyptiläiset viisaat. Sitä saarnaavat niin ikään kaikki hyvät ihmiset meidänkin aikanamme, ja kaikki ovat siitä yhtä mieltä.

Sen tähden toistan, että kristinopin pääsisältö ilmaistaan evankeliumeissa. Eräässä vertauksessa viinimäen työntekijöiden käytettäväksi oli annettu viinitarha sillä ehdolla, että nämä maksaisivat omistajalle, mutta työntekijät luulivat, että tarha oli heidän omansa. Toisessa vertauksessa kerrottiin leivisköistä. Sii-

nä painotetaan, että ihmisten tulee täyttää Hänen tahtonsa, joka lähetti heidät elämään ja joka tahtoo, että ihmiset tulisivat täydelliseksi "niin kuin heidän taivaallinen Isänsä" – kuten toisessa kohdassa sanotaan. Ihmisten tulisi siis pyrkiä kohti korkeinta täydellisyyttä niin paljon kuin mahdollista.

Sen, että Jumalan tahto on ainoastaan tämä, näyttää meille myös järkemme selvästi, siitä ei ole epäilystäkään. Kukaan ajatteleva ihminen ei voi olla huomaamatta, että kaikissa elämän toimissa hän kohtaa esteitä ja että ainoastaan tässä yhdessä työssä ei ole esteitä, so. itsensä täydellistytymisessä, sielunsa puhdistamisessa pahasta ja hyvän tekemisessä kaikille eläville. Tätä työtä ei liioin ehkäise, hävitä eikä estä kuolema, joka muuten lakkauttaa, hävittää ja tekee merkityksettömäksi kaiken muun maallisen toiminnan. Kuolema ei ehkäise eikä lopeta tätä työtä, koska ihminen, joka täyttää hänet lähettäneen tahdon, tietää, että mitä hän tekee Mestarille, on välttämätöntä. Ja hän täyttää rauhallisesti tehtävänsä, niin kauan kuin hänellä on siihen voimaa. Hän tietää, ettei kuolema tee loppua hänestä itsestään eikä hänen suhteestaan Mestariin, vaan että hän "sielläkin" — joskin toisessa muodossa — on oleva samassa riippuvaisuussuhteessa Mestariin ja samalla tavalla riemuitseva yhä kasvavasta yhteydestä Mestarin, so. Jumalan, elämään ja työhön.

Siten minä ymmärrän Jeesuksen opin, ja soisin, että kaikki sen ymmärtäisivät. Soisin kaikkia lapsia kasvatettavan sen opin mukaan. Ei sokeasti uskomaan niitä asioita, joita heille kerrotaan Jumalasta ja elämästä, vaan uskomaan mitä he todella uskovat – ei sen nojalla, että heille sanotaan sen olevan profeettojen tai Kristuksen lausumaa, vaan sen nojalla, että heidän oma järkensä sanoo heille sen olevan totta. Järki on vanhempi ja luotettavampi kuin mitkään kirjoitukset ja traditiot. Se oli olemassa ennen kuin oli mitään kirjoituksia ja perimätietoja, ja se on annettu jokaiselle meistä suoraan Jumalalta.

Evankeliumin lauseessa "kaikki synnit annetaan anteeksi paitsi synti Pyhää Henkeä vastaan", tarkoittaa synti Pyhää Henkeä vastaan käsittääkseni sitä, ettei usko järkeen. Todella, jos emme usko Jumalan meille antamaan järkeen, mihin sitten uskomme? Pitäkö meidän tosiaankin uskoa niihin ihmisiin, jotka tahtovat pakottaa meitä hyväksymään sellaista, joka sotii sitä järkeä vastaan, jonka olemme saaneet Jumalalta?

Suom. P. E.

(Kieliasua nykyaikaistettu 2014)

Omatunto — syyskuu 1907

Chakrat-sakramentit-värit

” Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.

Hän oli alussa Jumalan tykönä.

Kaikki on saanut syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä

ei ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on.

Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valkeus.

Ja valkeus loistaa pimeydessä, ja pimeys ei sitä käsittänyt.” (Joh1.1-6)

Johanneksen evankeliumin toinen luku jatkaa kertomuksella Kaanaan häistä, jotka tapahtuivat ”kolmantena päivänä”. Tarkemmin ei sanota, mistä tuo ”kolmas päivä” lasketaan, mutta kun Raamatun symboliikka meille avautuu, ymmärrämme, että on kysymys ihmisen sisäisistä tasoista, elementeistä, tällä kertaa älystä ja Totuuden hengestä. Siinä oli kuusi kivistä vesiastiaa, jotka Jeesus kehotti täyttämään vedellä. Ja he täyttivät ne reunoja myöten. ”Ammentakaa nyt ja viekää edeskäyväälle.” Täytettiin siis seitsemäskin astia, joka annettiin pitojen ohjaajalle. Vesi oli muuttunut viiniksi.

Kivi symboloi tässä ja muuallakin Raamatussa älyn tasoa, tietoa ja viisautta. Kivillä ei ole tunnetason olomuotoa aineettomassa värähtelykentässä, mutta kylläkin lajinsa mukainen syvempi ominaisvärähtely. Seitsemän astiaa ovat samat kuin Ilmestyskirjan seitsemän lamppua tai kynttilää. Ne ovat virranjakajia, energian muuntajia, jotka välittävät aineettomia energiavirtoja henkemme, älymme, tunteidemme ja kehomme kautta aineelliseen maailmaan.

Täyttäessämme nuo ”astiat”, eli herättäessämme itsestämme alkusäteitä vastaavat ominaisuudet kytkemme itsemme niiden värähtelytasoja vastaaviin henkivirtapiireihin. Kun samaistumme henkeemme, emmekä aineelliseen kehoomme, Kristus meissä muuttaa vetemme, vesikehomme puhdistuneet tunteet viiniksi, henkitietoisuudeksi. Syntyy liitto persoonallisen alemman minämme ja ylemmän henkiminämme kanssa. Sisäinen vedenpaisumuksemme tapahtuu, taivaan akkunat avautuvat, saamme henkikasteen. Pimeys, eli aineellinen mielemme alkaa käsittämään valkeutta.

Kaanaan häiden jälkeen Jeesus tyhjensi tempelipihan uhrieläimistä ja niiden kaupustelijoista ja rahanvaihtajista. ”Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä”. ”Mutta hän puhui ruumiinsa temppeleistä, eikä Jerusalemin temppeleistä.” Ihminen on Hengen temppele, joka meidän on puhdistettava tahdonvoimallamme, keltaisen säteen avulla, eläimellisestä perinnöstään, primitiivisistä haluista ja himoista. (vrt. Noan arkki > ihmisen rakenne, puu = maa, ilma vesi, tuli, kolme kerrosta + eläimet meissä,

dna-ketju, sateenkaari, Liiton merkki).

Jeesus opettaa rabbi Nikodemusta, että ihmisen täytyy syntyä uudesti, ylhäältä. Edelleen, jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Nikodemus kysyy, kuinka tämä voi tapahtua ja mitä tämä tarkoittaa? Vedenpainsumus, tunne-elämän muutos itsekkyyden aiheuttamasta rajoittuneisuudesta puhtaaseen rakkauteen puhdistaa mielemme, kun samaistumme Henkeen, joka meissä on, ja joka me olemme.

Jeesus vielä tarkentaa: ” Ja niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän.” Erämaavaelluksen aikana myrkkykäärmeet nimittäin purivat kansaa, jota siten paljon kuoli. Kansa huomasi tehneensä syntiä, ja pyysi Moosesta rukoilemaan puolestaan. Neuvoksi saatiin, että ”Tee itsellesi käärme, ja pane se tangon päähän, niin jokainen purtu...jää eloon” Käärmeet ovat seksuaalienergian ilmentymiä, jotka vahingoittavat meitä kun tätä voimaa käytetään väärin. Seurauksena on monenlaisia hankaluuksia niin ihmissuhteissa kuin omassa mielessä ja kehossa. Meidän on nostettava tuo voima navan alta selkärankaamme pitkin päähämme. Niin tuo energia muuntuu luovaksi voimaksi, ja me uudeksi ihmiseksi, jonka kautta puhtaan punaisen rakkauden säteen Poika voi ilmentyä. Tätä voimaa sanotaan myös käärmetuleksi, tai kundalinituleksi.

Johanneksen evankeliumi kertoo vielä, miten Jeesus ruokki 5000 miestä viidellä leivällä ja kahdella kalalla. Kaksitoista vakkaa täyttyi vielä ruuan tähteistäkin. Viisi leipää

viittaa noihin alempiin aineellisiin virranjakajiimme, ja kaksi kalaa kahteen ylempään. Mutta niissä on monta tasoa, niin kuin on luvussa 5000 on nollia. Kaksitoista taas on kolmen alkuenergiavuon (keltaisen, punaisen ja sinisen säteen) nelinkertainen ilmentymä, kun ne virtaavat alkuelementtien tasojen kautta aineelliseen maailmaan.

”Eikö päivässä ole kaksitoista hetkeä? Joka vaeltaa päivällä, se ei loukkaa itseänsä, sillä hän näkee tämän maailman valon. Mutta se joka vaeltaa yöllä, se loukkaa itseänsä, sillä hänessä ei ole valoa” (Joh.11.9-10)

Opetuslasten ystävä Lasarus oli ollut kuolleen pimeässä hautakammiossa jo neljä päivää. Maan, veden, ilman ja tulen elementit olivat ihmisestä sammuneet. Kivi otettiin haudalta pois, (valo pääsi sisään) ja Jeesus sanoi: Lasarus, tule ulos!

Jeesus puhuu jäähyväispuheessaan opetuslapsilleen: Hän antaa...teille totuuden Hengen (joka on sininen säde), jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönä ja on teissä oleva. (Joh. 14.16-17)

Kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. (Joh16.13)

Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä. (Joh15.5-6)

”Tämän minä olen puhunut teille kuvauksilla; mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä.” (Joh.16.25)

Jeesuksen opetukset ovat täynnä elämänohjeita, ohjeita miten ajatella ja toimia. Hän antaa meille seitsemän uutta käskyä, jotka selventävät entisiä.

1. Rakasta Jumalaa yli kaiken.

Tämä kehotuksen tarkoitus on virittää meissä epätietoisuutta rakkaudesta. Aineellinen kehon taso tulee kyllä sekin huolehditaksi, kun teemme toimeamme itsekkyytemme unohtaen. Voima ja rohkeus suuntautuu ahkeruudeksi ja hoivaavaksi rakkaudeksi.

2. Rakasta muukalaisia ja vihollisiasikin.

Tämän kehotuksen avulla voitamme itsessämme olevat esteet ja ennakkoluulot siten, että kehomme kautta virtaavat voimat muuntuvat seksuaalienergiasta uutta luoviksi ja elämää suojeleviksi voimiksi.

3. Ole puhdas ajatuksissasikin, ole aina puhdas.

Tämä ohje auttaa meitä kehon puhtautta varjelemalla fyysisten sairauksien voittamiseen. Ensisijaisesti ohje ja sen noudattaminen edistää etenkin itsetunnon, kunnioituksen ja arvonannon kehittymistä meissä. Hyvä omanarvontunto ja toisten huomioon ottaminen on viisaan toiminnan edellytys.

4. Älä suutu koskaan keneenkään.

Tämä hieno kehoitus kehittää meissä sympatiaa tapaamiemme ihmisiä kohtaan, ja auttaa itseämme ja lähimmäisiämme kehittymään poistamalla negatiivisen voiman ja sen vasta-voiman heijastukset. Miksipä emme aloittaisi paratiisin luomista heti ympäristöstämme! Myötätunto ja suvaitsevaisuus yhdistävät ulospäin virtaavat energiat sisäänpäin kääntäviin voimiin meissä itsessämme. Tasapaino meissä kasvattaa rakkauden kukoistamaan.

5. Puhu aina totta, älä vanho.

Meissä kasvaa selkeys, rehellisyys, totuus ja luotettavuus.

6. Älä vastusta pahaa.

Korkeampi minä ohjaa meitä. Ymmärrämme jo syyt ja seuraukset, tiedämme että aika ja Luoja hoitaa asiat niinkuin pitääkin. Pahan vastustaminen ei edistä hyvää sen enempää meissä itsessämme kuin muissakaan. Edistykäämme hyviä asioita, niin paha häviää ikään kuin itsestään, kun sille ei osoiteta huomiota eikä kasvun edellytyksiä.

7. Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, millä minä olen teitä rakastanut.

Tämä kehoitus korostaa palvelumme ja huolenpitomme sekä eteenpäin vievän luovan toimintamme suuntautumaan ympäristöömme ja lähimmäisiimme. Toimintamme synkronoituu henkemme Luojan, Isän tahdon mukaisesti.

Johanneksen värikäs ilmestys

”Minä olin hengessä Herran päivänä, ja kuu-

lin takaani suuren äänen, ikään kuin pasu-
nan äänen, joka sanoi: Kirjoita kirjaan, mitä
näet, ja lähetä niille seitsemälle seurakun-
nalle, Efesoon ja Smyrnaan ja Pergamoon
ja Tyatiraan ja Sardeeseen ja Filadelfiaan ja
Laodikeaan”. Ja minä käännyin katsomaan,
mikä ääni minulle puhui; ja kääntyessäni
minä näin seitsemän kultaista lampunjalkaa,
ja lampunjalkain keskellä Ihmisen Pojan
muotoisen, pitkäliepiseen viittaaan puetun
ja rinnan kohdalta kultaisella vyöllä vyöte-
tyn.” (Ilm. 1.11-13)

” Niiden seitsemän tähden salaisuus, jot-
ka näit minun oikeassa kädessäni, ja niiden
seitsemän kultaisen lampunjalan salaisuus
on tämä: ne seitsemän tähteä ovat niiden
seitsemän seurakunnan enkelit, ja ne seitse-
män lampunjalkaa ovat ne seitsemän seura-
kuntaa” (Ilm. 1.20)

Ilmestyskirjassa seuraa kirjeet noille seitse-
män seurakunnan enkelille, toisin sanoen
kehon eriväristen henkivirtapiirien portin-
vartijoiden ohittamisohjeet ja vastaavien vir-
ranjakajien avaamisneuvot varoituksineen.
Niiden sanoma on tiivistettynä:

1. Kirje Efeson seurakunnalle **punaisesta
säteestä**: Minä tiedän sinun tekosi ja vai-
vannäkösi (ahkeruutesi), ja ettet voi pahoja
sietää. Sinulla on kärsivällisyyttä etkä ole uu-
punut. Mutta se on minulla sinua vastaan,
että olet hyljännyt ensimmäisen (puhtaan)
rakkautesi. Muista mistä olet langennut, ja
tee parannus (ruumiillisesta itsekkyydestä, ja
puhdistaa rakkautesi) ja tee niitä ensimmäi-
siä (aineellisen maailman hyviä) tekoja tai
lampunjalkasi työnnetään pois paikoiltaan.
Se joka voittaa, saa rohkeutta ja voimaa,

sekä menestyy elämässään. (”saa syödä elämän
puusta”)

2. Kirje Smyrnan seurakunnalle oranssista sä-
teestä: Minä tiedän ahdistuksesi ja köyhyyte-
si. Sinä olet kuitenkin rikas. Teidät pannaan
koetukselle (ruumiillisten himojen ja halujen
suhteen). Älä pelkää, ole uskollinen ja kestä-
vä. ”Sitä joka voittaa (ruumiillisuutensa) ei
toinen kuolema vahingoita”, eli ruumiin kuo-
lema. Ensimmäinen kuolema on alemman ai-
neeseen samaistuneen egon kuolema.

3. Kirje Pergamonin seurakunnalle keltaisesta
säteestä: Sinä pidät kiinni minun nimestäni
(Hyvästä Tahdosta), etkä ole kieltänyt minun
uskoani. Hillitse (tahdonvoimallasi) epäpuh-
taat tunteesi, himosi ja ahneutesi, äläkä eksy
itsekkyyden värittämiin harhakuviin. Sille
joka voittaa, annan henkiviisautta (”salattua
manna”), ja uuden pysyvän henkipersonal-
lisuuden (”valkoisen kiven ja siihen kirjoite-
tun uuden nimen”)

4. Kirje Tyatiran seurakunnalle vihreästä sä-
teestä : Minä tiedän sinun tekosi ja rakkaute-
si ja uskosi ja palveluksesi ja kärsivällisyytesi,
ja että sinun viimeiset (henkiset) tekosi ovat
useammat kuin ensimmäiset (aineelliset).
Mutta varo haureutta (aineellista, eksyttävää
ja vahingollista nautinnonhalua), sillä muu-
ten ”minä syöksen hänet ja hänen kumppa-
ninsa tautivuoteeseen...ja suureen ahdistuk-
seen, jos he eivät tee parannusta... ja hänen
lapsensa (aineelliset aikaansaannokset) minä
tappamalla tapan. Minä olen se, joka tutkin
munaskuut ja sydämet; ja minä annan teille
kullekin tekojenne mukaan.” Ymmärrä siis te-
kojesi seuraukset, sillä ajatuksilla ja teoilla on
vaikutuksensa. Pitäkää mikä teillä on (rakkau-

tesi ja kärsivällisyytesi), niin en minä pane teidän päällemme muuta kuormaa. Ja joka voittaa ja loppuun asti ottaa minun teostani vaarin (eli toimii parhaan tahtonsa, tietonsa ja tunteensa mukaisesti), sille minä annan tiedon ja ymmärryksen. (”...vallan hallita pakanoita ...ja kointähden”)

5. Kirje Sardeen seurakunnalle sinisestä säteestä: Heräjä valvomaan (herätä tietoisuutesi), ja vahvista jäljellejääneitä, niitä jotka ovat olleet kuolemaisillaan (piilossa olevia sisäisiä ominaisuuksiamme); sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. Joka voittaa (niin, että nuo teot ovat täydellisiä, loogisia, älykkäitä) syyttää henkiruumiinsa toimimaan. (”...puetaan valkeisiin vaatteisiin, enkä minä pyyhi hänen nimeänsä elämän kirjasta...”). Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille (ihmisen tietoisuudelle) sanoo (ja luotakoon siihen).

6. Kirje Filadelfian seurakunnalle indigosta säteestä: Minä olen avannut sinun eteesi oven (näkömän syihin ja seurauksiin), eikä kukaan voi sitä sulkea. Sinä olet ottanut vaarin minun sanastani. Pelastan sinut koe-tuksen hetkestä. Pidä mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. > Luota intuitiiviseen näkemykseesi ja tietoosi, niin voit ymmärtää luonnonvoimia, ja olla tietoinen osa niiden toimintaa. ”Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin...”, eli luovan voiman, Kristustietoisuuden välittäjäksi ja ilmentäjäksi. ”Ja minä kirjoitan hänen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, ja oman uuden nimeni.” Henkikehomme valmistuu toimimaan näillä meille uusilla tietoisuuden,

intuition ja hengen tasoilla.

7. Kirje Laodikean seurakunnalle violetista säteestä: Oi jospa olisit kylmä tai palava! Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut, enkä mitään tarvitse; etkä tiedä että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa (kaikkien säteiden tietoisuus yhdessä), tulesa (hengessä) puhdistettua, että rikastuisit (näillä ominaisuuksilla), ja valkeat vaatteet (puhdistettu keho), että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä (negatiiviset energiat ja ajatukset) näkyisi, ja silmävoidetta (syyntä ja seurauksen ymmärrystä) voidellaksesi silmäsi, että näkisit (totuuden).

Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan (elämässä riittää haasteita); ahkeroitse siis, ja tee parannus.

> Voita hengellinen ylpeytesi, älä eristy (hengellisten saavutustesi ansiosta), vaan toimi (Isän tahdon mukaan), ja anna luovan voiman toteutua käytännössä.

”Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua valtaistuimellani”, eli olla maailman kehitystyössä täysivaltainen toimija ilmentämällä henkirealiteetteja ja luovia voimia hitaammin värähtelevillä energiatasoilla.

”Ja minä näin, että valtaistuimen ja niiden neljän olennon ja vanhinten keskellä seisoi Karitsa, ikään kuin, teurastettu; sillä oli seitsemän sarvea ja seitsemän silmää, jotka ovat ne seitsemän Jumalan henkeä, lähetetyt kaikkeen

maailmaan.” (Ilm. 5.6)

Näin on kerrottu mitä ovat ne viisi leipää ja kaksi kalaa, manna, ravinto, joka nostaa meidät viiden aineellisen aistimme tasolta. Avaamme tietoisuutemme Kristuksen, Universumimme Luojaajan kautta virtaavien seitsemän säteen energioiden ominaisuuksille meissä itsessämme.

Sytytämme nuo lamput asteittain syvenevän älyllisen, intuitiivisen ja henkisen kokemuksen ja ymmärryksen kautta niin, että Liiton merkki, sateenkaari puhtaine väreineen toteutuu meissä itsessämme kaikilla tasoilla.

”Olkaa täydelliset niin kuin teidän Isänne on täydellinen.”

Aineen lähde

Kaiken alkulähde, joka on yksi, ilmennää itseään kolmen perusvoiman kautta. Tämä alkulähde on Keskusuniversumi, jossa sijaitsevat :

1. Lähde ja keskus, Kaikkiallinen Isä
2. Lähde ja keskus, Iänkaikkinen Poika
3. Lähde ja keskus, Ääretön Henki

Isä on liikkeelle paneva voima, ajatus, Isällinen rakkaus. Poika on armo, universaalinen äiti, kosmisen todellisuuden liikkeelle paneva voima ja luomakunnan hengellinen koosapitaja. Ääretön Henki on kuolevaisen mielen lähde, hoivaava ja ohjaava henkirealiteetti. Kuolevainen ihminen on jumalanpojan omakuva, jolla on käytettävissään ajatuksen-suuntaaja, joka on kotoisin 1. Lähteestä.

Keskusuniversumista voimat säteilevät ulospäin maailmankaikkeuteen ja universumeihin. Universumeita on sadoin tuhansin, ja jokaisella paikallisuniversumilla on oma Luojaajansa, joka on 2. Lähteen ja Keskuskeskuksen ilmentymä. Paikallisuniversumeita hallitsevat rinnakkaiset Luojaajat. Maaplaneetan Luojaajana on Mikael, joka ilmenee Kristushenkänä, ja eli aineen tasolla Jeesus-ihmisenä, ja edelleen elää jokaisessa meissä enemmän tai vähemmän tiedostettuna.

Kolmen alkuvoiman ilmentymät aineen maailmassa ovat punainen, keltainen, sininen fotonit.

Nämä alkufotonit sisältävät jo lähtökohteisesti oman luonteensa mukaiset ominaisuudet, jotka kertautuvat ja yhdistyvät alempien taajuuksien ilmentymissä.

Alkuenergia säteilee maailmankaikkeuden keskuksesta ulospäin. Värähtelytaajuus hidastuu ja aallonpituus pidentyy erilaisten muuntumisprosessien ja niitä ohjaavien voimien vaikutuksesta. Energia materialisoituu vaiheittain ”seitsemän luomispäivän”, eli seitsemän taajuusalueen ja värähtelytason kautta viimein aineellisen maailman todellisuudeksi. Tämä todellisuus on jatkuvassa muutostilassa, ja peilaa sen takana olevia henkirealiteetteja.

Energia ilmenee valona ja väreinä, äänenä ja kaasuna, nesteenä ja viiden aistimme havaitsemisrajoissa kiinteänä aineena. Aineen eri olomuodot ovat energian eripituisten värähtelyjen olomuotoja.

Nämä energian olomuodot on tunnettu jo varhaisissa mytologiassa niin idässä kuin län-

nessäkin. Ne ovat nuo neljä peruselementtiä, tuli, ilma, vesi ja maa. (Ääni kuuluu ilman elementtiin.)

Nämä peruselementit havaitaan aisteillamme sekä erikseen että kaikessa elollisessa siinä. Puu on siten hyvä symboli ihmiskehosta, kun se sisältää nämä kaikki elementit.

Näillä elementeillä on vastaavuutensa kehomme eri tasoilla.

Fyysinen kehomme on koostunut maa-elementin aineista.

Fyysisen ruumiimme sisäinen vastakappale on eetterikeho, jonka virranjakajat, nuo lamput vaikuttavat sisäeritysrauhasten kautta aineelliseen kehoomme.

Tunteemme laineet tallentuvat astraalitasoin vesikehoomme.

Älyllinen elämämme liikkuu alemmalla mentaalitasolla ilman elementissä. Se on persoonallisen ajattelijan toimintataso.

Intuitio, joka on kohonnut tunne, rakkauteksi muuttunut ja totuuden ymmärrykseen yhdistynyt, toimii meissä ylempällä mentaalitasolla myös ilman elementissä.

Henkemme sykkii buddhisen tason tuli-elementin voimalla. Kun persoonallinen tietoisuutemme yhdistyy näihin sisällämme odottaviin henkitason voimiin, meissä syntyy **kuolematon sielu**.

Valon spektrin näkyvät (ja näkymättömät) värit muodostuvat kolmesta perussäteestä, punaisesta, keltaisesta ja sinisestä. Näkyvä

valo tahtuu prisman kautta sateenkaarimaiseen spektriin, jossa erotamme seitsemän ”samanarvoista” väriä. Oranssi on punaisen ja keltaisen yhdistelmä. Vihreä on keltaisen ja sinisen yhdistelmä. Indigo on yötaivaan sininen, jossa on hiukan punaista. Violetti on punaisen ja sinisen yhdistelmä. Energiakoostumusten ja niiden yhdistelmien ominaisuudet ovat väriyhdistelmiä vastaavia.

Punainen säteily on pitkäaaltoisinta, violetin aallonpituus on näkyvän valon lyhin.

Valosäteilyn punainen, oranssi, keltainen, vihreä, sininen, indigo ja violetti kertautuvat äänialtojen oktaavien seitsemän sävelen sointuina ja äänteinä.

Alkuaineet ovat seitsenkertaisesti jaksollisia alkulähteensä valon spektrin mukaisesti.

Aromiaineet ja tuoksut ovat valospektrin kaasumaisia ilmentymiä.

Jalokivet, puolijalokivet ja mineraalit ovat tuon eri prosessien kautta muotoaan muuttavan valospektrin aineellisia ilmentymiä.

Samoin elollinen luonto kasveineen ja eläimien ilmentää valospektrin ja luovien voimien ominaisuuksia omilla tavoillaan.

Ihmisen tie, totuus ja elämä

Kehomme solut uusiutuvat jatkuvasti, osa nopeammin, jotkut hitaammin. Meillä on noin joka seitsemäs vuosi uusi keho. Vastaanotamme ravintoa eri muodoissa eri värähtelytasoilta sen mukaisesti, kuinka eri elementtimme ovat aktivoituneet, ja minkälaisia värähtelyjä

ravintomme sisältää.

Valoenergian värähtelyjen yhdistelmät ja niiden eri laadut koemme peruselementtejä vastaavilla kehomme ja tietoisuutemme tasoilla. Ilmennämme valon energioita ja niiden voimakkuusasteita oman kehomme ja persoonallisuutemme kautta.

Tunne-elämämme muutoksen ja älyllisen kehityksemme avulla yhdistämme mielemme ja kehon elementtimme alkuenergioiden virtaa johtaviksi. Aktivoimme itsessämme spektrin aallonpituuksia vastaavat energia-keskukset eli chakrat, virranjakajat, toimimaan itsessämme. Meissä toimii elämämme eri vaiheissa yksi noista perusvoimista hallitsevana. Varhaislapsuudessa (0-7v.) vaikuttaa utelias ja vapaa tahto, jonka avulla tutustumme maailmaan. Lapsuudessa (8-14v.) meissä voimistuu älyllinen puolemme. Olemme valmiina oppimaan uusia asioita ja haluamme tietää totuuden. Murrosiässä (15v. >) herää tunne-elämämme. Rakkauten voima alkaa vaikuttamaan meissä, ja saa meidät etsimään piilossa olevaa toista puoltamme vastakkaisesta sukupuolesta. Tämä periodimaisuus jatkuu myöhempinä elinvuosinamme syventäen kokemuksiamme.

Elämänkokemustemme myötä meidät johdatetaan synkronoimaan tietoisien mielemme avulla **tahto, intuitioksi kehittyvä tunne ja järki** toimimaan tasapainoisesti itsessämme.

Yksittäisten spektrin värien yhdistelmästä tulee yhdessä valkoinen valo, joka palaa meihin kultaisena energiavirtana.

Yhdistämme persoonallinen mielemme tätä

mahdollisuutta sisimmässämme odottavaan sieluumme. Näin varmistamme persoonallisen eloonjäämisemme ja rakennamme itsellemme tunne-, äly- ja henkiruumiin, universumin erilaisilla värähtelytasolla toimivan ylösnousemuskehon, tuon arkin, aurinkolaitvan, jolla voimme purjehtia kohti uusia ulottuvuuksia.

”Anna meille tänä päivänä meidän yliaineellinen, taivallinen leipämme”
(”panem supersubstantialem”, kuten Isä meidän latinankielisessä versiossa sanotaan).

Taustatietoa:

Chakra johtuu sanskiitinkielen sanasta ”cakram”, joka tarkoittaa pyörää, ratasta. Sana esiintyy hindulaisissa kirjoituksissa ja tarkoittaa energiapyörteitä ihmisen eetterikehon pinnalla. Nämä ovat pyörän tai kukan kaltaisia energiaa vastaanottavia ja muuntavia keskuksia.

Luterilaisen kirkon sakramentit:

1. Kaste, jossa otetaan seurakunnan ja kirkon yhteyteen.
2. Ehtoollinen on pyhä ateria, joka yhdistää Kristukseen ja lisää rakkautta lähimmäisiimme. Leipä ja viini, jotka ovat Kristuksen todellinen ruumis ja veri, ovat salatusti läsnä. Ehtoollista vietetään Jeesuksen kärsimyksen ja ristinkuoleman muistoksi, joka tapahtui kaikkien ihmisten sijasta. Ehtoollisen vastaanotta- ja saa syntinsä anteeksi.

Värit ja elementit

	MAA KEHO	VESI TUNNE	ILMA ÄLY	TULI HENKI
1. Punainen	säilyttäminen voima veri auton. hermosto	rohkeus	ahkeruus	rakkaus, hoiva
2. Oranssi	lisääntyminen elinvoima, kasvu sukurauhaset	kestävyys, sisu kunnioitus luovuus	kohtuullisuus kauneus	armeliaisuus
3. Keltainen	ylläpito energisyys lisämunuaiset	hyvyys, ilo itsetietoisuus onnellisuus	älykkyys luovuus sisukkuus	hyvä tahto usko luottamus
4. Vihreä	tasapaino parantuminen kateenkorva valko- ja pintasolut	hyväksyntä rauha rakkaus myötätunto	kärsivällisyys anteeksianto ymmärrys	lempeys
5. Sininen	puhdistaminen näkö, kuulo, puhe kilpisrauhanen	selkeys, tyyneys velvollisuus vapaus, ihanne	loogisuus rehellisyys johdonmukaisuus	totuus oikeudenmukaisuus
6. Indigo	muisti loogisuus käpylisäke	ihanteellisuus persoonallisuus innoitus intuitio	ymmärrys (syy>seuraus) näkemys	persoonallinen viisaus
7. Violetti	mieli aivolisäke	arvostelukyky ymmärrys suvaitsevaisuus	Isän tahto	harmonia luovuus

Värit, soinnut ja äänteet

1. Punainen	do	lam
2. Oranssi	re	ham
3. Keltainen	mi	ram
4. Vihreä	fa	yam
5. Sininen	so	hum
6. Indigo	la	om
7. Violetti	ti	aum

Katolisen kirkon sakramentit:

1. Kaste, joka tuo pelastuksen ja on ovi muille sakramenteille.
2. Vahvistus, konfirmaatio, jossa uudistetaan kastelupaukset ja tunnustetaan usko.
3. Eukaristia, ehtoollinen, jossa toteutuu Kristuksen uhrin läsnäolo. Ehtoollisleipä ja viini muuttuvat Kristuksen ruumiiksi ja vereksi armon tilassa oleville.
4. Parannus ja sovitus, johon kuuluu rippi eli synnintunnustus. Tästä seuraa anteeksiantamus, ja parannuksen ja sovituksen näkyvinä merkkeinä rukous, paasto ja almujen anto.
5. Sairaiden voitelu, joka toteutuu lähinnä ”viimeisenä voiteluna”.
6. Vihkimys, joka on yleensä vain miehille, ja johon kuuluu eriasteita: diakonaatin, piispan ja papin vihkimys. Näihin kuuluu myös selibaatti.
7. Avioliitto, joka solmitaan aviopuolisoiden vapaasta tahdosta, ja on ikuisesti pätevä.

Kirjallisuutta:

Raamattu: Johanneksen evankeliumi
Ilmestyskirja
Pekka Ervast: Esitelmät; pekkaervast.net/
elämä ja teot/esitelmät
Johanneksen evankeliumi I-VI
Jeesus ja ns. sakramentit
Urantia-kirja
Helena Luukkanen: Parantava sateenkaari
Roland Hunt: Väreillä parantaminen
Roger Lewis: Värit ja Edgar Cayce
www.chakrat.opassivut.com
www.energiakeskus.com/energiasivut/chakrat

Nuorimman tullessa Veljeskuntaan

Mitä sanoisin Sinulle, Sinä nuorin joukostamme? Olemme aina rakastaneet Sinua. Kaksinkerroin rakkaammaksi olet tullut meille tänä iltana. Mitä sanoisin nyt Sinulle?

Kerronpa kaukaisesta looshista, kaukaiselta ajalta. Kerron Sinulle nuoresta miehestä, joka tuli erämaasta ja pyrki Mestarin kouluun. Voit katsella tätä kertomusta kuin kuvastinta ja voit ottaa siitä opiksesi minkä otat.

Tämä on tarina.

Hän pyrki, ja hän sai luvan jäädä kouluun ja hänen tehtävänänsä oli mm. noutaa raitista vettä lähteestä maljakoihin päivän helteisiä hetkiä varten ja erämaasta puita nuotioon karkottamaan yön kylmyyttä. Hänen työnsä oli sitä samaa, mitä nuorten pyrkijäin yleensä: palvelusta.

Vaikka kristinuskon perustaja vasta tuhansia vuosia myöhemmin opetti maailmalle: joka teistä tahtoo olla suurin, hän olkoon teidän palvelijanne, niin oli palvelussääntönä jo tänä kaukaisena aikana siinä koulussa.

Mutta tämä nuori mies ei osannut kyllin arvostaa työtään. Hänestä sillä ei ollut mitään merkitystä ja niinpä tekikin hän työnsä veltosti, välinpitämättömästi. Hän saattoi unohtua tuntikausiksi puunhakumatkalla erämaahan ja varjoon lojumaan, tahi jäädä

viruttamaan lähteelle jalkojaan. Oli niin mukavaa nukahtaa ja soljutella jalkojaan viileässä vedessä. Mitäs tässä. Eihän Mestari kuitenkaan pane huomiota häneen. Istuu vaan luolassaan oppilaittensa kanssa. Ei kutsu häntä. Puita ja vettä vaan kannattaa kuin orjalla. Hän on tullut oppimaan viisautta, hän tahtoo saada tietää, mitä Mestari puhuu noille toisille suljetussa kokouksessa. Hän valittaa tästä huomaamattomuudesta Mestarille itselleen

Ja hän valitti.

— Olen ollut jo kauan täällä luonasi, ja Sinä et ole kertaakaan ottanut minua mukaasi luolaan. Sinä olet jättänyt minut ulkopuolelle, puutarhoihisi, töihisi, jonninjoutavaan hommaan, jonka kuka tahansa tekisi. Minä olen tullut oppiakseni Sinulta filosofiaa, magiaa, salaisia tietoja ja taitoja. Puunkantoa ja vedenkantoa olen aina osannut. Mestari vaikeenee kauan, mutta virkkaa lopuksi:

— Poikani. En ole Sinua unhoittanut. Olen seurannut jokaista askeltasi, jokaista otettasi. Olen nähnyt tehdyt ja tekemättä jätetyt työsi. Yleensä minä en unohda ketään, sillä kaikki ovat lapsiani, kaikki te olette minulle yhtä rakkaita ja kaikki te suoritate joka hetki tässä koulussa ja myöskin siis yleensä Elämän Koulussa juuri teille kuuluvaa työtä. Mikäli kukin teistä tekee oman työnsä, sikäli hän saa toisia tehtäviä ja, poikani, kaikki minun työni on yhtä arvokasta, eikä vähiten sinun työsi. Jo-

nakin hetkenä ehkä mitättömältä näyttävä tehtävä on päivän suurin tehtävä, kauaskantoisen ja kaikkein huolellisemmin tehtävä. Kun lähetän sinut lähteelle, tahi erämaahan, lähetän sinut itsensä Elämän palvelukseen, arvokkaaseen ja suureen tehtävään. Kuinka teet tämän sinulle uskotun työn, siitä riippuu saatko uusia tehtäviä. Elämä itse, en minä, joka olen vaan Hänen palvelijansa, Elämä itse seuraa työtäsi.

— Oletko mielestäsi valmis nyt astumaan koulun toiseen vaiheeseen?

Nuoren miehen pää painui alas. Mestarin rakastavat sanat olivat valaisseet hänen pyrkijäaikaansa ja sen tarkoitusta. Hän muisti nyt nuo veltosti ja yliolkaisesti tehdyt työnsä. Kuinka paljon hän oli kuluttanutkaan kallista aikaa suorastaan laiskotteluun. Kuinka hän olikaan ollut niin tuhma, että oli halveksinut hänelle annettuja tehtäviä. Nyt hän näkee, että hän on ollut kaiken aikaa ensimmäisessä kokeessa ja nyt hän näkee, ettei hän ole kestänyt koetta. Hän tajuaa, että ainoastaan työ, uskollinen ja velvoittava työ kiinnittää Mestarin huomiota. Hän on tehnyt työnsä huonosti. Hän ei ole oikeutettu vaatimaan itselleen korkeampaa astetta tässä koulussa. Hän huomaa, ettei hän saa yleensä ollenkaan vaatia, ei mitään vaatia itselleen. Niin pian kun hän muistaa itsensä, kun hän jotakin huomiota odottaa itseensä nähden, niin pian hän heti lankeaa syvälle.

Mestari ei tuomitse häntä. Kysyy vaan ystävällisesti: oletko mielestäsi valmis nyt astumaan koulun toiseen asteeseen, oletko kärsinyt täällä vääryyttä? Mestari ei käy tuomiolle, vaan antaa nuoren miehen itsensä vastata

ja ratkaista.

Ja nuori mies löytää onneksi oikean ratkaisun, kun hän kuiskaa:

— Mestari, rakas Mestari, en, en ole vielä valmis. Lähetä minut uudelleen erämaahan, lähetä lähteellesi ja puutarhoihisi, lähetä, sillä luulen, että nyt osaan rakastaa sitä työtä. Minä rukoilen Sinua, Suuri Mestari, lähetä minut takasin esikartanoihisi ———.

Mestarin rakastavat silmät hymyilevät sanomattoman ihanasti ja hänen äänensä soi nuoren pyrkijän korvissa suloisesta kuin kesätuulen humina, kun hän siunaa hänet ja lähettää hänet työhön maailman auttamiseksi ———.

Ajattelin, että tässäkin looshissa on mahdollisesti paljon sellaista työtä, joka odottaa vain tekijäänsä, alemmilla ja korkeammalla asteilla. Kun muistelen Suur-Mestarin opetuksia, huomaan, että palvelus on tämänkin ajan looshissa yhä yhtä suuressa ja korkeassa arvossa kuin muinaisina aikoina. Ajattelen sen vuoksi, että sinä, nuorin joukostamme, nyt kiinnität vakavasti huomiota tähän seikkaan.

Et ole, ymmärtääkseni, tullut tähän ihanaan looshiin ja näiden rakkauden Veljien piiriin sitä varten, että nyt jäisit kuin tuo kertomani nuori mies lähteelle jalkojasi viruttelemaan, so. nauttimaan siitä, että olet päässyt mukaan. Varjelkoon kaikki valkoiset voimat horjahtamasta sinua sille polulle! Työhön sinä olet saanut nyt kutsun, suureen työhön ihmiskunnan auttamiseksi.

Minulla on sinusta valoisat käsitykset. Minä uskallan ajatella, että sinä suorastaan etsit

täältä työtä, että juokset työtä vastaan. Minä rohkenen uskoa, että teet sitä itsensä työn vuoksi, ihmiskunnan vuoksi, et itsesi vuoksi, et yletäkseen työnportaita pitkin. Usko minua, kun vakuutan, että sinun ei koskaan tarvitse ajatella korotusta ja korkeita asteita. Ne tulevat ansiokkaan eteen ilman toivomatta ja ilman pyyntöä aikanaan. Sanon tämän sinulle nyt, koska rakastan sinua ja

juuri tämän rakkauden tähden en soisi sinun astuvan harhaan, vaan suoraan jyrkkää, ylhäistä polkua, itsensä kokonaan unhoittavan auttajain ihanaa polkua. Muista veljeni, muista, että Mestarin katse seuraa nyt sinua joka askeleellasi. Valkoiset Voimat kannattakoon Sinua!

Ruusu-Risti – helmikuu 1933

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040-838 1017

Jyväskylä ° Liilia Siiberg 050-911 1377

Kuopio ° Jouko Ikonen 050-341 8795

Oulu ° Vesa Raappana 044-2796393

Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040-762 6454

Siilinjärvi ° Paula Monto 040-590 4918

Tampere ° Alpi Ikäheimonen puh. 0400 238769

Vihti ° Kauno Mannonen 040-761 3778

Matkalla sinne

*Matkalla sinne
tapasin vihdoin sinut,
jonka olen aina tuntenut.
Olet vain ollut liian lähellä.*

*Me kuljemme yhdessä,
kaksin, yksin sydämin
avaralla ja iloisella mielellä,
tätä tuntematonta matkaa
rajattomassa avaruudessa.*

*Yhdessä tulemme ymmärtämään
palvelun hienovaraisen merkityksen.
Aavistamme opetuksen aina tulevan,
kun olemme valmiit sitä katsomaan.
Näemme avun kun sitä kaipaamme.*

*Päämäärään on matkaa,
eikä meillä ole mitään kiirettä.
Nyt meille tarjotaan ajattomuutta
yli ikuisuuden kaartuvaa
rakkauden olotilaa.*

Matti Koskinen

Gerald Kaade

Kuolemasta

"...et sinä tule kuin luurankoinen viikatemies, vaan sinä tulet kuin Jumalan ylevä sainsaattaja... Mutta suurempi sinua, kuolema, on ikuisen elämän salaisuus. Syvempi helvettiä, korkeampi taivasta on Jumalan valtakunta, joka on sydämen puhtaus, anteeksiantamus ja rakkaus..." Pekka Ervast: Mitä on kuolema?

Kuolemasta puhutaan paljon ihmisten kesken, sitä joskus pelätään, joskus vihataankin, mutta harvoin osataan varmuudella sanoa, mitä se on ja mikä odottaa meitä rajan toisella puolella. Kristillinen kirkko ja lahkot väittävät, että kun ihminen kuolee, hänen sielunsa joutuu joko taivaaseen tai iankaikkiseen kadotukseen hänen maanpäällisen elämänsä mukaan. Ja hänen ruumiinsa lepää haudassa viimeiseen päivään saakka, kunnes Jumala herättää sen. Mutta kirkko ei juuri opeta kuolemasta, paitsi että ihmisen täytyy elää kiltisti täällä maan päällä, ellei hän halua joutua iankaikkiseen kadotukseen. Ja jos oikein ilkeä ihminen kuoleman hetkellä katuu syntejensä, silloin hänkin pääsee taivaaseen.

— Kuolemasta puhutaan luonnollisesti paljon teosofienkin keskuudessa ja ihmetellään, kuinka meille käy kuoleman jälkeen kaikkien teosofisten oppien mukaan. Jotkut ovat vähän levottomia siitä, mitenkä meille käy, kun siirrymme rajan toiselle puolelle, sillä he ovat lukeneet tai kuulleet jonkun opettavan, että kun ihminen kuolee, hänen todellinen itsensä, hänen kuolematon henkensä, jättää hänet ja siirtyy "korkeammille tasoille", niin

että ihminen jää alemmille tasoille jatkamaan surullista olemassaoloaan "kuorena", "robotina", vailla kehitysmahdollisuuksia. Toiset taas ovat niin viisaita, että tietävät kaiken, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu, sillä he väittävät olevansa alituisessa kosketuksessa vainajien kanssa, niin että nämä jopa käyvät heidän luonaan kahvilla! Heti kun joku tuttu ummistaa silmänsä, he "tapaavat" hänet ja kertovat terveisiä, hänen omaisilleen. Ja vieläpä tarpeen vaatiessa, jos joku tulee heiltä kysymään "mitä meidän rakkaalle vainajallemme kuuluu?" he panevat silmänsä kiinni ja sanovat: "Niin, täällä he ovat, teidän rakkaat vainajanne, ja he lähettävät teille terveisiä."

Mutta todellinen totuudenetsijä ei tyydy tällaiseen. Hän on tietenkin kuullut ja lukenut, että kuolema on vain olotilan ja tajunnan muutosta, ja hän on kuullut kuolemanjälkeisestä elämästä ja sen erilaisista oloiloista. Mutta jos hän on vilpittömän totuuden etsijä, niin hän tahtoo itse tietää, kuinka asiat todellisuudessa ovat. Jos totuudenetsijä on vanhan liiton kulkija, niin hän joutuu jonkun tietäjän tai mestarin oppilaaksi ja hänen johdolla ja avullaan alkaa tutkia kuolemanjälkeistä elämää. Sillä päästäkseen vihkimykseen eli kos-

millisen Kristuksen yhteyteen, mikä vanhan liiton mukaan tapahtuu fyysisen ruumiin ulkopuolella, hänen täytyy osata hallita itsensä ja kulkea pelottomasti tuonelassa auttaen siellä olevia vainajia. Jos hän on "herkkä", so., jos hänen eetteriruumiinsa on jostakin syystä helposti irtautuva, niin että hänellä on taipumus tulla meedioksi, silloin hänen on tässä suhteessa ensiksi voitettava itsensä, sillä hän ei missään tapauksessa saa antaa kaikenlaisten "kuorien" (kuori on olio, josta kuoleman henki puhdistuneeseen sieluun puheutuneena on lähtenyt ainiaaksi) eikä maahan sidottujen levottomien henkien materialisoitua hänen kustannuksellaan. Sillä ei kukaan oikea vainaja yritä tehdä sellaista, paitsi ne, jotka ovat mestatut taikka tehneet itsemurhan tai jotka ovat kuolleet tapaturmaisesti, sillä heidän eetteriruumiinsa ei ole vielä kulunut loppuun, ja siksi he ovat sidottuja maan ilmapiiriin. Vähitellen opettaja panee oppilaansa tutkimaan kaikenlaisia oloiloja, eikä hän tutki niitä vain päättökatojina, vaan hän tuntee itsessään, mitä vainajat tuntevat. Ellei hän osaa erottaa, mitkä ovat hänen omia tunteitaan ja mitkä vainajien, silloin hän on hukassa. Eikä hän osaa niitä erottaa, ellei hän ole voittanut niitä itsessään. Joskus hänen opettajansa voi lähettää hänet auttamaan pimeydessä olevia vainajia, siis sellaisia, jotka eivät ole edes kä-

sittäneet, että he ovat vailla fyysistä ruumista. Jotkut vainajat yrittävät jatkaa elämäänsä niin kuin maan päällä, mutta se ei heille onnistu. Joku voi esim. yrittää rakentaa taloa, mutta se ei koskaan valmistu, hän vain kantaa kiviä kokoon, mutta ne sortuvat aina. Silloin oppilaan täytyy selittää tällaisille vainajille, että he ovat kuolleet, ettei kannata enää jatkaa sellaista elämää. Joskus on vaikeata saada heidät uskomaan, sillä jos he ovat olleet jonkun kirkon tai lahkon uskovaisia, niin eihän heidän nykyinen olotilansa muistuta kirkon taivasta eikä sen helvettiä. Joskus taas opettaja saattaa lähettää oppilaansa sellaiseen olotilaan, missä ovat tunne- ja ajatuselämänsä jo melkein puhdistaneet vainajat, joilla on jäljelle jääneitä rakkaita omaisia, joille he tahtoisivat lähettää jonkin tärkeän viestin. Näin jatkuu hänen vaelluksensa näkymättömässä maailmassa ja kuoleman valtakunnassa, kunnes lyö vihkimyksen hetki. Vihkimyksessä oppilas osittain voittaa kuoleman, sillä hän on jo täällä maan päällä puhdistanut itsensä ja löytänyt oman todellisen minänsä ja hän on elävänä kulkenut kuoleman porttien kautta. Kun hänen ruumiillisen kuolemansa hetki lyö, ei kuolema tule hänen luokseen julmana viikatemiehenä, vaan jumalallisena sanansaattajana, joka kutsuu hänet hänen todelliseen kotiinsa Jumalan valtakuntaan, joka on syvempi helvettiä ja korkeampi taivasta.

Uuden liiton tiellä totuudenetsijä ei joudu heti alkutaipaleella itsetietoisenä kosketukseen kuoleman valtakunnan kanssa. Sillä vaikka uudessa liitossa itse päämäärä ja vaatimukset ovat samat kuin vanhassa liitossa, itse koulutustapa on muuttunut, sillä kosmillisen Kristuksen kohtaaminen tapahtuu nyt täydellisessä päivätajunnassa, pyrkijän ollessa fyysisessä ruumiissaan. Päästäkseen siis tähän kokemukseen hänen ei enää tarvitse läpikäydä pitkää treenausta tullakseen fyysisen ruumiinsa ulkopuolella kosmillisen Kristuksen yhteyteen. Tietenkin uuden liiton pyrkijä tietää älyllisesti, mitä on kuolema ja että heti kuoleman jälkeen tapahtuu tavallisille ihmisille tajunnan kahtiajako, siis että ihmisellä katkeaa silta korkeimpaan itseensä, ja tämä silta on hänen eetteriruumiinsa. Kuten sanotaan: hänen valonsa sammuu. Mutta juuri eetteriruumiistamme meidän kuolematon itsemme vähitellen luo uutta kirkastunutta persoonallisuutta. Kun tämä yhteys katkeaa, se ei merkitse, että meidän todellinen itsemme häipyisi, se vaan ei ota osaa vainajan kamppailuun kiirastulessa, kun hän siellä ollessaan puhdistaa omia alempia ajatuksiaan ja tunteitaan. Kun vainaja kiirastulessa on puhdistanut itsensä, silloin hänen todellinen minänsä, pukeutuneena puhdistuneeseen sieluun, siirtyy taivasmaailmaan, jossa ihminen kehittää niitä aatteita, jotka hänellä ovat mukanaan. Siellä kaikki hänen toimensa onnistuvat, ja hän viipyy siellä onnellisena niin kauan kuin hänellä riittää evästä. Kun se loppuu, hän saa sammumattoman halun kokea uudelleen elämää maan päällä, sillä hän uskoo sen onnistuvan paremmin tällä kertaa.

Tämän jälkeen alkaa hänen kulkunsa alaspäin. Vaikkapa pyrkijä eetisesti onkin ratkaissut kaiken tämän, ei se vielä merkitse, että hänellä on omakohtaista tietoa siitä. Sillä vaikkakin hän tekisi työtä tuonelassa fyysisen ruumiin nukkuessa, hänellä ei ole siitä muistoa, ja vaikkakin hän näkisi joskus merkillisiä unia, hän ei pane niille mitään arvoa, sillä hän ei voi todeta, ovatko ne tosia vaiko ei. Mutta jos hän on vilpittömän totuudenetsijä, niin hän tietenkin tahtoo omakohtaista tietoa näistä kuolemanjälkeisistä asioista, sillä hän tuntee, ettei hän voi varmuudella puhua niistä toisille, ellei hän itse ole saanut vahvistusta siitä, että ne tosiaan ovat juuri niin. Hän tuntee oman rajoittuneisuutensa ja rukoilee Elämää, että hän saisi kyvyn tietää näitä asioita.

Niin hän ponnistelee, "rukoilee ja valvoo", kuten raamatussakin kehotetaan. Ja jos Elämä niin suo, silloin kerran nousee uusi päivä, jolloin hän kohtaa Jeesuksen Kristuksen koko loistossaan.

Jeesuksen Kristuksen avulla hän ensi kertaa itsetietoisesti astuu ulos fyysisestä ruumiistaan. Silloin vasta hän laskeutuu Tuonelaan auttaakseen siellä olevia vainajia. Tästä lähtien hänestä tulee Jeesuksen Kristuksen persoonallinen ystävä ja opetuslapsi. Tämä on käännekohta hänen toivioiret kellään, josta alkaa hänen oma kulkunsa Golgatan kuoleman voittamiseen ja ylösnousemukseen.

Ruusu-Risti — 1943

Yksinäinen susi

Se juoksee ylös vuoren rinteelle
ulvomaan kuulle tuskansa,
ilonsa ja elämän halunsa.

Kaiku kimmauttaa tuon huudon
ja lauman vastaus virittäen kaipauksen.
Tahdon olla yksi heistä.

Susi erosi laumasta
kaivaten yksinäisyyttä
olla yhtä elämän hengen kanssa.

Kalliota myöten kaikuvat äänet
herättivät epäsoinnut,
olenko yhtä lauman vain hengen kera.

Susi päättää juosta vastauksen.
Se nelistäen vuoret, jolkuttelen metsät,
ravaten tasangot meren äärelle.

Rannalla kaipuun huuto lientyi
tyrskyihin ja tuulen tuiverrukseen.
Kukaan ei vastannut sille.

Se käpertyi kallion koloon,
odotti vastausta, tuulelta, aalloilta.
tietäen, vastauksen kätketyn sydämeen.

Tuulet joikuivat "Ole vapaa"
aalto pauhasi "Valitse suuntasi".
Aurinko säteili "Ole yhdessä yksin"

Matti Koskinen

Kristus ja teosofinen liike

Pyrkijän tulee painaa mieleen Jeesuksen sanat "älkää antako sanoa itseänne mestariksi, sillä yksi on teidän mestarinne, Kristus, ja te olette kaikki veljeksiä". Mutta hän ei saa erehtyä luulemaan, että Jeesus olisi itseään tarkoittanut.

Jeesus oli ihminen, joskin korkea vihitty, eikä kukaan ihminen, joka on henkisesti kehittynyt, ota vastaan jumalallista palvontaa. Mutta Kristus, joka on ainoa mestari, on "lihaksi tullut sana", Jumala, jokaisessa asuu salassa joka ihmisessä ja ilmensi Jeesuksessa itsensä ennen saavuttamattomalla täydellisyydellä, Jeesus Kristus on sen tähden jumalaksi tullut ihminen ja samalla ihmiseksi tullut Jumala. Häneen kätkeytyy jälleensyntymisen apoteoosi ja jumalallinen inkarnaatio.

Itämaalaisen sanontatavan mukaan Jeesus on yksi mestareista. Mestareita on monta, ja kaikki, jotka ovat uudessa liitossa, tunnustavat Kristuksen maailman valoksi ja vapahtajaksi, toisin sanoen Ainoaksi Mestariksi.

Mestarit elävät fyysisessä ruumiissa, mutta Kristus ei. Koko maapallo ja sen elämä on Kristuksen fyysinen ruumis. Jokaisesta ihmisestä voi tulla solu Kristuksen ruumiissa.

Kaikki uuden liiton mestarit ja heidän opetuslapsensa (eli Valkoinen Veljeskunta) palvelevatkin hermostona Kristuksen ruumiissa. Koska heitä on joka maassa ja joka kansassa, muodostavat he ikään kuin sähköverkon, joka peittää koko maapallon.

Opetuslapsia on joka kansassa, vaan ei kaikkialla täysin vihittyjä mestareita. Mutta mestarit ja opetuslapset palvelevat joka kansassa ja joka maassa ihmisyyden asiaa.

Valkoisen Veljeskunnan jäsenet eivät ole kansallisia ahtaassa merkityksessä. He eivät tee eroa ihmisten välillä. Mutta niin kuin yksilöt ovat erilaisia, niin ovat kansatkin, ja heitä auttaessaan valkoiset veljet tietävät, että kunkin yksilön ja kunkin kansan on kuljettava omia teitään, täytettävä omaa tehtäväänsä ihmiskunnan historiassa, jotta saavuttaisivat Kristus-elämän täydellisyyden.

Kansojen kohtaloita ohjaavat eriaisteiset enkeoliennot, joista muutamat ovat omaksuneet Kristuksen. Nämä jälkimmäiset joutuvat läheiseen yhteyteen Valkoisen Veljeskunnan kanssa ja ovat siten mukana Kristuksen hermostossa.

Teosofisen liikkeen panivat alkuun vihityt mestarit opetuslastensa välityksellä ja heidän tarkoituksensa oli voittaa maailma elävälle Kristukselle. Kirkot ja uskonnot olivat vajonneet sokeaan tietämättömyyteen ja mammonan palvelukseen, tieteet ja yliopistot olivat antautuneet materialismin helmaan ja olivat vajoamassa politikoimisen tyhjyyteen, yksilöt ja yhteiskunnat ovat unohtaneet veljeyden sanoman ja seisovat suurten mullistusten ja häviöiden partaalla. Kristuksessa yksin oli maailman pelastus. Totuuden etsimisen pyhä henki, joka vie Kristuksen luo, oli ainoa joka saattoi nostaa ja puhdistaa uskontoja ja

kirkkoja, tieteitä ja yliopistoja, yksilöitä ja yhteiskuntia. Sen tähden valon veljet avasivat raolleen pyhäkköjen ovet ja kutsuivat totuuden etsijöitä astumaan sisään tiedon temppeleihin. Oville oli kirjoitettu heidän ikuinen tunnuslauseensa: "Ole puhdas, jos tahdot astua valon vapauteen! Tarkoitus ei pyhitä keinoja."

Mutta on olemassa toinen salainen veljeskunta, joka ei tunnusta Kristusta lihaksi tulleen sanana eikä tahdo hänestä tietää. Sillä on omat suunnitelmansa ihmiskunnan sivistyksen ja älyllisen kehityksen suhteen ja se käyttää kärsimystä ja pahaa kasvatuksensa välineinä. Sen tunnuslauseena on, että tarkoitus pyhittää keinoja, ja se tahtoo pitää ihmiskuntaa tietämättömänä Kristuksesta, jonka turvissa ihminen voi kasvaa tekemättä paha. Nämä varjon veljet kulkevat ympäri kuin sudet lammasten vaatteissa, houkutellessaan yksilöitä ja kansoja suurisuuntaisilla poliittisilla unelmilla, joiden todellisena pohjana ovat vihat ja vainot, sodat ja nälänhädät. "Taistelkaa ja tappakaa", he huutavat, "niin te saavutatte onnen ja veljeyden". Onni ja veljeys kyllä lopulta tulevat, mutta ei taistelun tuloksena, vaan niiden kärsimysten kautta jotka taistelua kulloinkin seuraavat.

Ja kuitenkin ihmiskunta Kristuksen ja Valkoisen Veljeskunnan avulla voisi saavuttaa onnen ja veljeyden paljon nopeammin ja paljon helpommin.

Pyrkijän tulee huomata, että varjon veljien

työ voi näkyä teosofisessakin liikkeessä, mikäli se johtaa pois päin elävästä Kristuksesta tai myös Jeesuksen elämänohjeista.

Valon ja varjon veljet

I Kuka hallitsee maailmaa?

Yllä olevaan kysymykseen vastaavat kristityt uskovaiset epäilemättä: Jumala, ja useimmat hartaat teosofit rientävät sanomaan: Mestarit tietysti; mestarithan ohjaavat ihmiskunnan kohtaloita, pyhässä Shamballahissa sommitellaan ne päätökset, joiden toimeenpaneminen fyysisessä maailmassa uskotaan valtiomiehille ja sotapäälliköille.

Mutta on niitäkin, jotka väittävät, että paha henki hallitsee maailmaa tai että sokeat voimat ja sattuma sitä ohjaavat. Kuinka muuten on selitettävissä esim. semmoinen järjettömyys kuin äskeinen maailmansota? Ei suinkaan kaikkiviisas ja kaikkia rakastava Jumala sitä alkuunpannut? Tai Jeesus ja muut Valkoisen Veljeskunnan mestarit?

Kumpi puoli on oikeassa?

Katkerimpia kokemuksia totuuden etsijälle on, kun hänen pitää oppia huomaamaan ja ymmärtämään, että Jumala ei hallitse maailmaa, että valkoiset mestarit eivät määrää kansojen kohtaloita, että päinvastoin Jumalakin ja Hänen viisaansa ovat voimattomia sen mahdin edessä, jota teosofia itämaalaisella sanalla nimittää karmaksi, kohtaloksi, sallimukseksi. Sillä jos Jumala hallitsisi maailmaa, mihin silloin paha joutuisi? Ja jos valkoiset

mahtajat käyttäisivät ihmisiä nukkeinaan, missä olisi silloin ihmisten vapaus?

Tietäjät eivät koskaan erehdy semmoiseen luuloon. Jos Jeesus Kristus olisi uskonut Jumalan hallitsevan maailmaa, miksi hän silloin olisi puhunut siitä taivasten valtakunnasta, jonka kuninkaana Jumala oli, joka oli hänenkin valtakuntansa ja joka ei ollut tästä maailmasta? Miksi hän olisi opettanut seuraajiaan rukoilemaan, että Jumalan valtakunta tulisi maan päälle ja että Isän tahto tapahtuisi maan päällä, niin kuin se tapahtui taivaissa? Ja minkä tähden hän olisi opettanut ihmisiä etsimään ensin Jumalan valtakuntaa, ennen kuin huolehtivat ruoasta, juomasta, vaatteista ym. maanpäällisistä asioista, jos nämä semmoisinaan olisivat kuulleet taivastenkin valtakuntaan?

Jumala on rakkaus, hyvyys ja totuus, ja Hänen henkensä on edustettuna Kristuksessa, Valkoisessa Veljeskunnassa ja ihmisissä siinä määrin kuin heissä vallitsee rakkaus, hyvyys ja totuus. Jumala on vapaus, ja Jumala on henkisen ja aineellisen väkivallan vastakohta. Jumalan kuninkuus on olemassa ainoastaan sille vapaaehtoiselle ja iloiselle tottelevaisuudelle, joka ihmisen sielussa myöntää yliheruuden rakkauudelle, hyvyudelle ja totuudelle. Kukaan ei väitä, että rakkaus, hyvyys ja totuus olisivat olleet tai olisivat määrävänä voimana elämän oloissa maan päällä. Ne vaikuttavat salassa ihmiskunnan sydämessä ja niiden vaikutus tulee lopulta näkyviin ihmiskunnan historiassa — mutta vasta sitten, kun ihmiset itse ovat siihen määrin kehittyneet, että antavat niiden voimien viedä itsessään voiton pahuuden, itsekkyyden, valheen ja pimeyden voimista. Miksi siis ajattelemat-

tomasti väitettäisiin, että Jumala nyt jo hallitsee maailmaa, että viisauden mestarit nyt jo pitävät ohjaksia käsissään?

Jumala on vielä voimaton, voimaton vapaasta tahdostaan, ja samaten on Valkoinen Veljeskunta

Ken siis hallitsee maailmaa?

Lopullisesti ja ehdottomasti kaikkea tasoittava kohtalo eli karman laki, mutta välillisesti ja näennäisesti varjon veljet ja "ilmavallan hallitsijat", jotka käyttävät hyväkseen ihmisten itsekkyyttä ja tietämättömyyttä eli "suurta lohikäärmettä", kunnes ihmiskunta itse liittymällä Kristuksen Valkoiseen Veljeskuntaan voitaa niiden vallan. Kohtalo on tuomari, joka mittaa jokaiselle ansion ja oikeuden mukaan, mutta ikuisen onnen antaa yksin jumala.

II Ilmavallan hallitsijat

Kun ihmiset eivät ymmärrä, eivätkä jaksa palvella jumalaa, joka hallitsee heidän sydämensä, järkensä ja omantuntonsa sisäisessä taivaan valtakunnassa, he muodostavat kirkkoja, järjestävät jumalanpalveluksia ja ryhtyvät palvomaan ulkonaista jumalaa, joka näkymättömänä, mutta kaikkivaltiaana luojana ja herrana muka hallitsee näkyväisessä maailmankaikkeudessa. Tämän "kaikkivaltiaan" puoleen he kääntyvät rukouksissaan ja pyytävät häntä tyydyttämään milloin mitäkin heidän ajallisia tarpeitaan.

Tahtomattaan ja tietämättään he tällä tavalla sulkevat sielunsa oven totiselta Isältä Jumalalta ja syöksyvät "tämän maailman ruhtinaiden" ja "ilmavallan hallitsijoiden" palveluntaan

ja orjuuteen. Sillä nämä henkivallat kietovat mielellään ihmisten sieluja ja nauttivat siitä, että varjojen veljien luku lisääntyy.

Ketkä siis ovat nuo ilmavallan hallitsijat?

Teosofisista tutkimuksistanne tiedätte, että maapallo nykyään elää neljännessä luomiskaudessaan eli manvantarassaan. Tätä ennen on ollut kolme ja tämän jälkeen tulee niinikään kolme suurta luomiskautta eli manvantaraa. [Alaviite: Luomiskausista kertovat esim. seuraavat kirjat: Enkelein lankeemus, Salainen oppia ynnä muita kirjoituksia, Ihminen, mistä ja miten? sekä ennen kaikkea Salainen Oppi. — Suom. huom.] Jokaisella kaudella on oma ohjelmansa, kehityksen päämääränsä ja täydellisyysmittansa, ja kussakin manvantarassa on yksi luonnon valtakunta, joka on kutsuttu tavoittelemaan, tuota päämäärää. Nykyisessä luomiskaudessa on ihmiskunta tässä asemassa, ja ne luonnon valtakunnat, jotka edellisissä kausissa elivät "ihmiskuntina" ja saavuttivat niille asetetun päämäärän, muodostavat nyt näkyvässä henkimaailmassa suuria ja korkeita enkelijärjestöjä, samoin kuin nykyinen ihmiskunta on elävä enkelikuntana viidennessä luomiskaudessa.

Kehityksen suhteen on nyt otettava huomioon tärkeä tosiseikka. Kaikki olennot eli yksilöt, jotka kuuluvat eri luomiskausien "ihmiskuntiin", eivät syystä tai toisesta kykene suorittamaan ohjelmassa asetettua päämäärää, vaan jäävät kehityksessä jäljelle ikään kuin koululapset, jotka jäävät luokalle. Varsinaisen enkelikunnan ohella syntyy täten kunkin manvantaran lopulla henkiolentojärjestö, joka ei enää ole "ihmiskunta", mutta

ei vielä täysi enkelikuntakaan ja jonka tehtäväksi jää seuraavan tai seuraavien manvantaroiden aikana saavuttaa oma täydellisyysasteensa. Mutta koska olosuhteet, elämänehdot ja ihmiskunnille asetetut tehtävät ovat erilaiset eri luomiskausien aikana, tulee jäljellejääneiden työ ja itsekasvatus seuraavien manvantaroiden aikana vaikeaksi, monimutkaiseksi ja poikkeukselliseksi. Ainoastaan tilapäisesti he saattavat ruumistua uuden luomiskauden ihmiskuntaan; heidän varsinaiseksi työkentäkseen jää henkimaailma ja uuden ihmiskunnan yksilöt sieluina. Näiden ihmissielujen yhteydessä, niiden välityksellä ja avulla tapahtuu, jäljelle jääneiden oma kehitys ja itsekasvatus.

Mutta sen kautta he joutuvat omituiseen asemaan. He eivät ole enkeleitä, jotka voisivat suojella ja vaalia uusia ihmisyksilöitä. He ovat parasittejä eli loisia, joiden tulee kehittyä ihmisten kustannuksella, samalla kun jouduttavat näiden kehitystä. Ja juuri sen kautta he tulevat näytelleeksi "kiusaajien" ja "pahojen henkien" osaa ja aikaansaavat suunnattomia lankeemuksia ja kärsimyksiä. Uskonnot eivät ole väärässä puhuessaan "langenneista enkeleistä" ja "kiusanhengistä," jotka johtavat ihmisiä harhaan. Sillä niitä on, ja ne ovat noita "ilmavallan hallitsijoita". Meidän on vain muistettava, etteivät ne itsessään ole pahoja eivätkä tarkoita paha, paha syntyy sen omituisen suhteen kautta, jossa ne ovat ihmiskuntaan.

III Varjon veljet

Mutta mitä ovat varjon veljet?

Ne ovat semmoisia ihmisiä, jotka hyvässä tai puolihyvässä tai puolipahassa tarkoituksessa

omaksuvat "ilmavallan hallitsijoiden", "tämän maailman ruhtinaiden" eli "vastustavien voimien" ohjelman ihmiskunnan kehittämiseksi, joka ohjelma perustuu kärsimyksen välttämättömyyteen, kurin ja "järjestyksen" välttämättömyyteen, väkivallan, koston ja sodan välttämättömyyteen, kylmän järjen ja viisauden herruuteen, ja joka ohjelma on vastakkainen Jumalan valtakunnan kehityselämään.

Ihmiset ovat "kutsutut" taivaan valtakunnan kansalaisiksi, mutta harvat ovat "valitut", sillä harvat jaksavat irtautua ilmavallan hallitsijoiden ja mammonan pauloista. Useimmat kuuntelevat varjojen veljien neuvoja ja kiusanhenkien kuiskauksia ja heittäytyvät palvomaan ja palvelemaan "tämän maailman ruhtinasta", sillä vastustavat voimat ymmärtävät aina kosketella itsekkyyden, turhamaisuuden, kunnianhimon, vallanhimon, voitonpyynnin, ahneuden, kateuden, julmuuden, koston ja "oikeuden" kieliä.

Yksilöt ovat vaarassa, ja melkein vielä enem-

män ovat vaarassa joukot: seurakunnat, puolueet, yhteiskunnat, kansat, valtiot, hallitukset. Yksin ollessaan heikkokin ihminen saattaa pyhäytyä ajattelemaan tekojaan ja aikomuksiaan, mutta joukossa on väkevänkin vaikea suojella itseään "yleisen mielipiteen" ja äkkinäisen suggestioon tartunnasta. Sen tähden varjon veljet, mikäli osaavat käyttää salaisia voimia, mielellään nostattavat ihmisjoukkojen intohimoja ja ohjaavat niitä haluamaansa suuntaan.

Heidän valtansa on suuri sillä ihmishengen toiminta-alalla, jota nimitetään politiikaksi.

Katsokoon jokainen aatteellinen yhdistys, ettei varjon veljien vaikutus tunkeudu himmentämään sen tarkoitusperiä ja hämmentämään sen työtä.

{Ruusu-Risti — 1922}

Voimaantuminen

*Tulijat kantoivat repuissaan
osan itseään ja hitusen totuutta.
He kerääntyivät paikalle janosta,
kaivaten tietoa ja hengen voimaa.
He päätyivät tänne, syrjään hälinästä.*

*Vuusautta ja voimaa tarjottiin hippuina.
Sen näytti järven aamuinen utuverho,
hengen impien harsomaisena tanssina
peittäen maan lujuuden ja vakauden.
Järven pinta heijastaen taivaan korkeutta.*

*Totuuden murusia kuljettivat varhaiset pääskyt
syöksyen lennoissaan, kaartaen päittemme yllä.
Kalat rikkoen loiskien tyynen vedenpinnan.
Vesikirput kevyellä kosketuksellaan olevaiseen
ja vesiheinä kumartaen tuulen hengelle.*

*Koko luomakunta soi siunaustansa.
Kaikki antoivat omilla kyvyillään voimansa
sitä kipeästi etsiville ja janoaville.
Oli aika kohdata ihmiset ja kuunnella
tuota ikuista tietäjää, joka asuu meissä.*

Matti Koskinen

Ruusuristi ry.
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi

Johtaja
Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi

Sihteeri
Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com

Rahastonhoitaja
Antti Tamminen
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
a.tamminen@netti.fi
Puh. 0453668198

Uusi tilinumero
Ruusuristi ry:n jäsenmaksut
OP Pohjola FI50 5720 9920 1090 39

Kirjallisuusseuran johtaja
Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh.050-3740633

Ruusuristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI3380001500078689